

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIV

ВЕРЕСЕНЬ — 1983 — SEPTEMBER

Ч.336

Група одумівців і провідників ОДУМ-у з капеляном торонтської філії о. Дмитром Фотієм.

Фото Ів. Корця
6 червня 1984 р.

Handwritten signature or initials, possibly "BD" or "R.D.", in dark ink.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНІК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 12.00 доларів

Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В Австралії 8.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 90 центів

В Англії і Німеччині 9.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх інших країнах Європи 7.50 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)

В усіх країнах Південної Америки 7.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
національні купони (International coupon) на суму 25 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — В. Івасюк, Т. Матвієнко, Т. Грінченко. Л. Павлюк — Обікрадена юність. Л. Л. — Н. Сандул, Я. Кіт — Конвенція Ліберальної партії. В. Мішалов — Курс гри на бандурі. В. Ворскло — Україна на сцені. Одумівці Чикаго закінчили школу українознавства. О. Харченко — Похорон А. Бандери. М. Головаш — Бл. п. Д. Головаш. І. Данильченко — Посвятили будинок. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

ВОЛОДИМИР ІВАСЮК

ЧЕРВОНА РУТА

Ти признайся мені,
Звідки в тебе ті чари,
Я без тебе всі дні
У полоні печалі.
Може, десь у лісах
Ти чар-зілля шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувала?

Червону руту
Не шукай вечорами, —
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода, —
То є чистая вода,
То є бистрая вода
З синіх гір.

Бачу я тебе в снах,
У дібровах зелених
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

Я ПІДУ В ДАЛЕКІ ГОРИ

Я піду в далекі гори
У вечірнюю годину,
І попрошу вітру з борів
Щоб не спав, не спав до днини.
Щоб летів на вільних крилах
У широкі полонини.
І приніс до ранку квіти,
Що так люблять очі сині.

Мій коханий, серце моє.
Квіте, ясен-цвіт.
Я несучу в очах до тебе
Весь блакитний світ.
Я несучу в устах цілунки.
Радісні пісні.
А в руках несучу я ласку
І квіти весняні.

Не ховайся сивий вітре.
Бо знайду тебе я всюди.
Білі квіти, ніжні квіти
Все одно моїми будуть.
Переїду я бистрі ріки
І піднімусь аж за хмари.
Всі шляхи мені покажуть
Твоя врода, твої чари.

ПІСНЯ БУДЕ ПОМІЖ НАС

Пролягла дорога від твоїх воріт
До моїх воріт, як струна.
То ж чому згубився твій самотній слід?
Знаєш ти одна, ти одна.

Зимна осінь ще той слід листям не накрила,
Бо до тебе на весні я повернусь мила.
Твої руки я візьму знову в свої руки
І не розквітне поміж нас
Жовтий квіт розлуки.

Не ховай очей блакитний промінь,
Заспівай мені в останній раз.
Пісню ту візьму собі на спомин,
Пісня буде поміж нас.

Бо твій голос, бо твій голос щедро повинь,
Я, мов колос, зелен колос нею повен.
Жовтий лист паде, і виросте зелений,
А ти в пісні будеш завжди біля мене.

Як зійдуть сніги із гір потоками,
Ой глибокими, на весні,
Забринить дорога та неспокоєм
В далині мені, в далині.

ВОДОГРАЙ

Котить хвилі наш Черемош,
А куди не знає,
Поміж гори в світ широкий
Тече не вертає.

Ми зустрінемося з тобою
Біля водограю.

І попросим його щиро
Хай він нам заграє.

Ой, водо-водо, грай,
Грай для нас грай...
Танок свій жвавий
Ти не зупиняй.

За красну пісню на всі голоси
Що хочеш, водограю, попроси
Струни дає тобі кожна весна,
Дзвінкість дарує їм осінь ясна.
І ми заграєм на струнах твоїх —
Хай розіллють вони радісний сміх.

Подивись, як сіру скелю
Б'є вода іскриста.
Ти зроби мені з тих крапель
Зоряне намисто.
Краще я зберу джерела
І з них зроблю цимбали,
Щоб тобі, дівчино мила,
Вони красно грали.

Леонід ПАВЛЮК

ОБІКРАДЕНА ЮНІСТЬ

Тільки но, стало світати, як у двері Петрової хати хтось постукав. Петро схопився з ліжка, одягнув халат, здивовано глянув на годинник і поспішив до дверей. Біля дверей стояв його приятель Микола. Вигляд у Миколи був такий розгублений і пригнічений, що звичайного привітання не вийшло. Петро зразу ж відчув, що сталося якесь велике горе і, пропускаючи Миколу до хати, замість привітання, промовив:

— Що сталося? —

Микола мовчки підійшов до крісла, важко опустився на нього і, підводячи свою голову, тихенько прошепотів:

— Катруся... наша доня Катруся, десь пропала. —

— Як пропала?... Що сталося? — Чомусь, та кож шепотом, запитав Петро.

— А так, лишила записку і пішла, — відповів Микола, — вже другий тиждень. —

— Візьми себе в руки, — промовив Петро, зразу ж збагнувши все, що сталося, — ти на себе не схожий?... це трапляється...

— Не схожий кажеш... ти б побачив мою дружину... від неї лишилася сама тінь. —

— Куди ж ти ідеш так рано? — Запитав Петро.

— Тут, недалеко від вашого міста, влаштовують "Рок концерт" туди з'їжджається багато молоді... піду шукати, — відповів Микола.

— Миколо, — промовив Петро, — як їхати-меш додому, вступи ще раз до мене. —

— Добре. — кинув Микола, і пішов до авта.

В будинку, який був призначений містом на розвалення, в одній з кімнат, на голому матрасі, що лежав на підлозі, сиділа Катруся (тепер уже Кеті). Це була гарно збудована, красива дівчина. Її, колись розкішне волосся, тепер спадало на плечі брудними пасмами. Вона сиділа, втопивши свій погляд у якусь неозначену крапку і, ритмічно похитуючись, тихо плакала. Але це був не плач, це було якесь дивне завивання. Злегка погойдуючись, вона тягла якусь неозначену ноту. По її щоках текли рясні сльози, які вона автоматично долонею розмазувала по обличчі і знову, хитаючись, тягла свою завиваючу мелодію.

— Знову завиваєш, — кинув Бил, входячи до кімнати.

— Знаєш, мені вже це вистачить, або ти зі мною, або іди куди хочеш, знай, я тебе годувати даремно не буду. Ось маєш сендвіч і одну цигарку, і це все. Від нині, дбай за себе сама!

Кеті кинулася на цигарку, запалила її і, тяжко затягаючись, деякий час була зайнята лише курінням. Той тупий і неозначений вираз на її обличчі почав зникати. В погляді почала пробива-

тися якась думка. Вона схопилася з матрасу, поправила суконку і перекидаючи чорну плястикову торбинку через плече, кинула:

— Не це ти мені говорив, коли намовляв їхати з тобою. Де ж тая воля? Де те безтурботне життя? За мене не турбуйся, я дам собі раду! —

Бил заступив їй дорогу до дверей.

— Ну, ну, Кеті, я пожартував. Ось сьогодні підемо на 57-му вулицю. Там буде щось краще чим марувана... збирається ціла колонія.

— Ні!, — рішуче кинула Кеті і, відштовхнувши Била, вискочила з кімнати. Вона швидко збігла сходами на низ і вийшла на галасливу вулицю. Ще не мала певної думки куди вона піде, але одне бажання цілком заволоділо нею: — Тікати від Била! — Вона йшла і йшла вулицями міста, часом у великих вікнах крамниць ловила відбиток своєї постаті, бачила своє давно нечесане волосся, зім'яту і брудну одягу, але все це вона, лише, автоматично, без будь якої реакції, відмічала в своїй свідомості. А думка гнала і гнала її кудись у простір.

Підійшла до парку і зайшла до нього. Всівшись на лавці, почала збирати свої думки. Гарячково збираючи їх у своїй свідомості, вона інстинктивно відчувала, що саме тепер, вона мусить прийняти якесь рішення. Але рішення не приходило. Вона відчула, що їй чогось бракує, бракує якогось початку і крапки в яку б можна було упертися, і від неї почати. І знову відчула, що десь з середини її свідомості виникає тягуче бажання закурити, затягтись маруваною, після якої так легко думається. Тоді у думках не повставало гострих кутів, тоді все легенько, туманним серпанком, обгорталося в якусь чарівну гармонію.

Вона схопила свою торбину і швидко почала нишпорити по всіх її закутках.

Повз неї пройшов чоловік, середніх років. Він блиснув на неї поглядом, зміряв її з ніг до голови, зауважив її гарячкові рухи по торбинці. Пройшовши трохи далі, він оглянувся довкола, повернувся і сів на лавці, на якій сиділа Кеті. Потім ви-

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

тяг портсигар, не поспішаючи, він простяг його Кеті і промовив:

— Візьми собі одну, — при чому пильно дивився в її очі. Цей погляд, закрутки марувани, гіпнотизували її, манили. Кудись у безвість відійшли всі думки. Лише одна: — Так, так, настирливо шепотіла вона, — закури, візьми...

Кеті простягла руку. Раптом, коли її пальці торкнулися цигарки, накривка портсигару боляче вдарила її по пальцях і затримала їх.

— Це тобі коштуватиме 5 доларів, — кинув він.

— Прошу, — прошепотіла Кеті, — у мене немає грошей, прошу... лише одну...

— Добре, — згодився він і, вийнявши одну цигарку дав її Кеті.

— Але не даром, підемо до мене, ти, напевно, голодна, правда ж? —

Але Кеті його не слухала. Тремтячими руками вона запалила цигарку і жадібно впивалася димом. І знову відчула себе в якомусь туманному мареві, де так легко стеляться думки. Думки якісь відірвані, без будь якої пов'язаності. Відчула як рука незнайомця взяла її за стан і, підкоряючись його рухові, встала з лавки.

І саме в цю мить у воротах парку з'явився Бил. Він біг до них, щось кричав і розмахував руками. Підбігши, він кинувся на незнайомця, але той відступив і застережливо підніс руку.

— Вона взяла, ти знаєш, треба платити, це наш закон. —

Бил знав. — Скільки?, — крикнув він і, вийнявши п'ять доларів, кинув їх на землю. Потім схопив Кеті за руку і потягнув за собою.

— Дурна, — кидав він, — без мене пропадеш. Не йди сама у ці джунглі. Довірилась мені, тепер слухай. — Кеті не пручалася.

Коли вони прийшли до кімнати з голим матрасом він турнув її на нього і промовив:

— Будь тут і чекай, я домовлюсь на сьогоднішній вечір. Але застерігаю, це останній раз. Сьогодні вночі, як не будеш дурною, то заробиш багато грошей. Тоді поїдемо до Каліфорнії там наша воля! Сиди і чекай! Я зараз вернуся. —

Він вийшов. І знову думки почали кликати її кудись у простір. Почекала і, переконавшись, що Бил пішов, вона знову вибігла на вулицю.

**

Петро з нетерпінням чекав вечора. Час від часу він виходив на хідник вулиці і, очікуюче, поглядав на дорогу. Сподівався побачити авто Миколи. Вже світило, коли з-за рогу вулиці виїхало його авто. Заїхавши в заїзд, він вимкнув двигун і деякий час нерухомо сидів у машині. Петро підбіг до авта.

— Ну, як? — гарячково запитав він, заглядаючи в Миколині очі. Той глянув на Петра і скільки печалі і розпуки було в тому погляді, що Петро зовсім розгубився.

— Немає?... Не знайшов?.. —

Микола заперечливо мотнув головою.

— Ні, — видавив він з себе, — але скільки там

їх... брудних, голодних, з обікраденим дитинством, збездічених, вирваних з життя. —

— Зайди до хати, — попросив Петро, — відпочинь, щось з'їси, Ти ж голодний... —

Вони зайшли до хати. Петрова дружина Марія, кинулася накривати на стіл.

— Заспокойся, Миколо, — говорила вона, — відпочинь, — Все це вона говорила нервово розставляючи тарілки. Після вечері зайшли до вітальні:

— Як це все сталося? Чи ви нічого до того не зауважували? — запитала Марія.

— Як вам сказати, — промовив Микола, — дещо зауважували, дещо ні, але якось не в'язали все до купи.

У молодших клясах не мали клопотів. Ходила до школи, до української школи, до церкви, приймала участь у концертах і була гордою, що українка. Пізніше ми зауважили якусь замкненість, але віднесли цю замкненість на рахунок віку: дівчина підростає, свідомість міняється, другі чинники починають виявляти свій вплив. Правда, одного разу, підвозячи Катрусю до школи, я почув, як з її грудей вирвалось якесь коротке, але глибоке і трагічне зітхання. Мов би щось колупнуло мене в моє серце. Я відчув, що щось не гаразд і, обернувшись, запитав:

Чого, ти, доню? Тяжко тобі? Скажи не крийся. —

— Та, що ти, тато! — кинула вона, — все добре, — і вискочила з авта.

Це зітхання ще довго лунало в моєму серці. А на зовні все було як і раніше. Другого разу зауважив синяк на її нозі, але вона пояснила, що під час руханки вдарилася. Це так було до того часу, поки мене не покликав директор школи. Про його телефонічне запрошення я нічого не сказав ні дружині, ні Катрусі. На другий день ми зустрілися. І тут я довідався, що моя Катруся не є популярною у школі, що академічно вона іде дуже високо, але якось не спілкується з іншими учнями. Її називають старомодною, вона не має товаришів і кожен раз, коли роздавали контрольні роботи, за які вона діставала найвищі оцінки з неї діти насміхаються.

— Щось не гаразд з її соціальним поведінням. — самовпевнено говорив директор мені, — Ви б її повели до психіатричного радника, можливо він вам щось порадить. — Я глянув директору в лице, але на мене дивилися такі холодні і байдужі очі, вираз його обличчя був такий самовпевнений і байдужий, що я відчув, що говорити з ним не потрібно, що він лише констатує факти і доводить їх до мого відома.

Я з нетерпінням чекав того вечора на Катрусю, але, на моє здивування, вона прийшла додому в товаристві двох дівчат і Била, хлопця з старшої класи. Це перший раз, я бачив свою доньку у товаристві її шкільних товаришів. Правда, мені не сподобалось, коли одна з товаришок щось шепнула Катрусі і додала:

— Ask your old man...

Катруся підбігла до мене і попросила:

— Тато, дай нам трохи пива, трохи, трохи... —

Микола замовк, щось видно пригадуючи. Потім глянув на Петра і Марію і промовив:

— Ми, українці, занадто м'які, лагідні. Ми не хочемо когось образити, а особливо якогось чужинця. Це не є почуття меншевартості, як дехто говорить, ні, це наша уроджена тактовність. І цю нашу шляхетну рису використовують проти нас. Нам бракує рішучості. Знаєш, що людина, яка стоїть перед тобою, добра тобі не хоче, знаєш, що негідник, а замість того щоб її відкинути ми впадаємо у якусь філософію.

— Ні! — Кинув Микола, дізнався, що негідник, рубай усі зв'язки з ним, будуй друге собі товариство, але здорове оперте не на обману, заздрощі і амбіціях, а на звичайних людських відносинах де біле є біле, а чорне є чорним...

Пізніше ми говорили з Катрусею. Вона розповіла мені все. Всі свої переживання, кривди, намішки і про ту страшну ворожу порожнечу, яка була в неї в школі.

— Пам'ятаєш, тато, — говорила вона, пригортаючись до мене, — Колись ти мене відвозив до школи і запитав:

— Тяжко тобі? — Мені тоді так хотілося кинутись тобі на шию, виплакаться і все розповісти.—

— Чому ж ти не зробила цього? — запитав я.

— Не хотіла тебе турбувати і опечалити —...

— А як же тепер? — запитав я.

— Все добре. Бил найпопулярніший хлопець у школі, мені симпатизує, а за ним і всі інші.

— А його симпатія до тебе на чому базується? — запитав я.

Катруся трохи розгубилася, це її замішання я зразу ж зауважив, але пояснив собі: Ну, там по-

цілюються, піддержаться за руки, трохи соромно про це говорити батькові. Після того я рідко бачив її дома. Вона покинула рідну школу, на всі благання дружини не кидати, відмовляла тим, що їй важко в англійській школі. Рідко заходила до церкви, старалася все переробити в хаті називаючи нас старомодними, відсталими... А оце дві неділі тому лишила записку у поштової скринці... Дві неділі, — задумлено промовив він, — Як вічність, хоч би знати де вона? Чи жива? —

— Все буде добре, — промовила Марія.

— Закваска в неї добра, багато ви в неї вклали гарного і людяного. Це дасть себе знати. Серце налите змалку добром не може зовсім захолонуть.—

— Куди ж іти? — думала Кеті, мандруючи вулицями міста. І тут вона почула запах їжі. Цей запах п'янів і кликав її. Від голоду їй робилося млясо і крутилася голова.

Оглянувшись довкола, вона нерішуче підійшла до якогось невеликого ресторану і заглянула в середину. Клієнтів не було, лише біля каси на стільці сидів старший чоловік і читав газету. Тихенько відкривши двері, Кеті зайшла до середини.

— Так! — Гарячково думала вона, — замовлю, наймся, а потім скажу, що немає грошей! Хай кличе поліцію, або дасть помити посуд. — Все це швидко промайнуло у її голові. Вона пілішла до чоловіка, який все ще тримав газету, очікуюче дивився на неї. Підводячи очі на власника, Кеті хотіла замовити собі щось з'їсти і в цю мить погляд її упав на назву газети. "Свобода" про себе прочитала Кеті. Слова, які готові були вилетіти з її уст, застрягли десь в горлі. Вона розгубилася, дивилася на газету і не знала що робити.

— Тікати, — майнула думка, — Так! Тікати! —

Але сила рухатись десь зникла. Вона стояла, як загипнотизована, і дивилася на газету. І раптом зникла десь уся реальність: Бил, ресторан, власник. Ось вона стоїть біля татового крісла, тато тримає в руках "Свободу" і ніжно час від часу поглядає на неї. Кеті знає тато любить її, він гордиться нею, найкращою ученицею в школі.

Власник здивовано і насторожено дивиться на неї. Він відчув, що перед ним стоїть не жебрачка. Поклав газету, але дівчина дивилася лише на неї. — "Свобода" — підсвідомо прошепотіла Кеті.

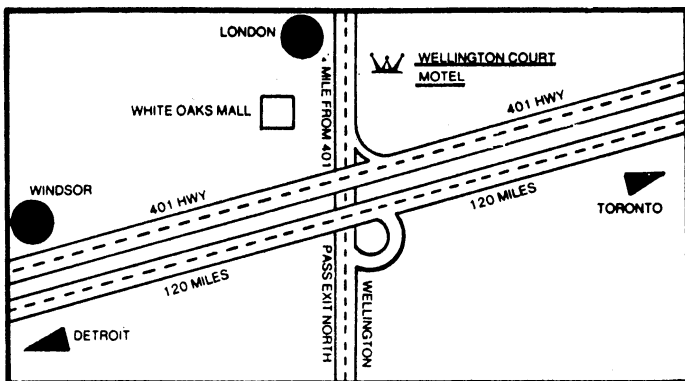
— Ти українка? — запитав власник.

Це питання вернуло її до дійсності. Вона підвела свої очі і видавила з себе:

— Я... втекла з дому... голодна... допоможіть мені... —

— Боже рідний, дитино дорога... скільки вас тут тиняється... кралють ваше дитинство... крадуть вашу юність... Я поможу... не йди... — потім побіг до лверей, що вели десь у помешкання і гукнув: — Марто, Марто!, зійди вниз...—

— Буду їхати, — сказав Микола, — дружина вже, певно, зовсім зотліла. Дякую Вам. —

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ І МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

Біля вікна на нього чекала дружина. Порозумілися поглядом. Вона схилила свою голову до чоловікових грудей і розпачливо заридала. Микола пригорнув її до себе і мовчки гладив її голову.

— Я втомився, — розтинаючи слово, промовив він.

— Будеш щось їсти? — запитала дружина.

— Ні, дякую, я заїздив до Петра. —

Так не роздягаючись він впав на ліжко. Дружина лягла поруч і взяла його долоню в свої руки. Вичерпаний до краю, він впав в якийсь забуття. Різко і голосно відізався телефонічний дзвінок. Вони схопилися. Підносячи слухавку до вуха, Микола з надією і благанням промовив: — Катруся?... — Ні, не Катруся, — відізався українською мовою чийсь незнайомий чоловічий голос. — Але чую по вашому голосі, що говорю до того, кого мені треба. Ваша доня в нас. Зараз спить, приїздить і заберить її. Він подав Миколі своє прізвище, адресу і телефон.

— Пригляньте за нею... я заплачу... щоб не пішла десь... —

— Не піде, — впевнено промовив чоловік, раз сама прийшла, не піде... Чекаємо на вас. — І він поклав слухавку. За декілька хвилин з Миколіного подвір'я вилетіло авто. Біля Миколи сиділа його дружина і тихо, щасливо плакала. Авто лишило кілометри дороги за собою. Микола відчував кожний кілометр, що лишився позаду приближує його до їхньої доні.

І знову думка свердила мозок. Де ми помилися? Чому це сталося? Хто винуватий? Можливо, — думав він про себе — і наш недогляд, мало ми вникали в її внутрішній світ. А найбільше, це погане товариство, яке намовило її проти всього свого, того, що завжди було основою здорової родини. Чи, може, школа, — думав він, — в якій цілком губиться індивідуальність дитини?... Чи, може, уряд, який дав аж забагато волі кримінальному елементу? Так, — думав він, — все це вплітається і руйнує дітей, вириває їх з колії життя. А батьків робить безпорадними...

Ранком вони доїхали до міста де була Катруся. Знайшли адресу і Микола під'їхав до ресторану. Разом з дружиною вбігли до нього. Їм на зустріч йшов власник. Він усміхнувся і простяг руку: — "Старчук, радий вас бачити" — І в цю мить вискочила Катруся. Вона кинулася до батьків і ридуючи, шепотіла: "Простіть мені, простіть... і заберіть мене додому". —

Микола відчув як йому забракло повітря, якісь спазми здавили йому горло, болючий стогін виривався з його грудей. Він схопив Катрусю і міцно притис до себе.

— Дякую Тобі Боже, що Ти повернув нам нашу дитину, — шепотіла мати.

Власник Старчук, мовчки витирав сльози.

— Слава Богу! — думав він, що так добре все скінчилось. А скільки їх таких молодих пропадає без вороття.

Т. МАТВІЄНКО

ПІСЛЯ НІЧНОЇ ЗЛИВИ

Сьогодні рано встав. Умивсь і одягнувся.
Свій відпуск пожинать оце якраз почав..
Вночі періщив дощ; я прислухавсь, мовчав.
Хоч би надворі й світ раптово захлинувся.

Зелений ліс густий від мокроти пригнувся
І шумом час ясний до втоми закачав.
Десь за горбом павлін спроквола закричав
І відгук самоти у серці стрепенувся.

Розмита і слизька доріжка пнеться вгору:
Що трохи підіймусь, — з плечей скидаю змору,
Вологости тяжінь, кущів прогнилий пар.

На видноті вітрець легенько повіває
Та сонце виграє, все дужче пригріває;
І в небесах нема низьких, набряклих хмар.

1982

ОГОЛОШЕННЯ

Українське Православне Братство св. Володимира в Торонті з нагоди недалеких святкувань 1000-ліття Хрещення України в православну віру видало за благословенням Його Блаженства Владики Андрея, Митрополита УГПЦеркви в Канаді, Збірник "В обороні віри".

У цьому збірнику вміщені дописи і виступи в українській пресі 57 авторів. Багатоілюстрований збірник в твердій оправі із золотим тисненням має 493 сторінки друку зі світлинами і окремо 28 сторінок світлин до окремих розділів, яких збірник має 9: а саме: 1) Історична тематика, 2) Релігійна тематика, 3) Виховна тематика, 4) Голодомор в Україні в 1933 році, 5) Голоси української преси про підготовку до святкувань 1000-ліття Хрещення України, 6) Розділ — Приклади, гідні наслідування, 7) Українське Православне Братство св. Володимира у Торонті. 8) IV Світовий Конгрес Вільних Українців, 9) Некрологи найвидатніших церковних діячів, науковців і суспільно-громадських діячів.

Ціна збірника — 12 доларів, для членів нашого Братства — \$10.00 На замовлення бажаючих придбати збірник, надсилаємо його в спеціальній обгортці. Не пересилку збірника просимо долучити \$2.00. Замовлення просимо надсилати на адресу нашого Братства:

Ukrainian Orthodox Brotherhood of St. Volodymyr
404 Bathurst St., Toronto, Ont., M5S 2S6

Українське Православне Братство
св. Володимира в Торонті

21. 7. 1984 р.

Ставайте членами корпорації відпочинкової оселі "Україна"

МОЛОДЕЧІ СИЛИ

НАТАЛКА САНДУЛ

Наталка Сандул — референт зв'язків Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади — народилася в Торонто. Тут закінчила курси українознавства при катедрі св. Володимира, здобула середню освіту та закінчила 8 клас гри на піанно в Королівській консерваторії. З малих літ була в юнім ОДУМ-і, була на одумівських та церковних відпочинково-виховних таборах. Була на таборі виховників юного ОДУМ-у і пізніше біля шести років редагувала Таборові вісті на одумівських таборах. Танцювала в ансамблі "Веснянка" — керівник Микола Балдецький і співала в хорі "Молода Україна" та грала на бандурі в ансамблі ім. Г. Хоткевича — керівник — Валентина Родак. В 1970 р. була вибрана головою філії ОДУМ-у в Торонті, а пізніше в управі філії займала функції секретаря, скарбника, пресового референта та референта зв'язків.

Після здобуття середньої освіти вчилася в Торонтському університеті, де отримала ступінь бакалавра (Honour BA) з географії. Вже дев'ять років працює в банку Нова Скосія.

В 1977 р., Василь Тимошенко попросив Наталку працювати в юнім ОДУМ-і виховницею, рік пізніше вона була бунчужною. З 1979 року є членом Головної Ради Коша де займала позиції скарбника, секретаря та референта зв'язків. В 1981 була одним з організаторів міжорганізаційної (ОДУМ, СУМ, МУНО, Пласт) забави в Торонто; восени цього року має бути четверта така забава. На протязі років Наталка дописує на різні теми до "Молодої України". Згідно теперішньої позиції, Наталка разом з Василем Тимошенком, старається тримати тісний контакт з філіями ОДУМ-у в Канаді та іншими молодечими й взагалі всіма українськими організаціями.

Бажаємо Наталці дальших успіхів в її особистому й громадському житті.

Л. Л.

Наталка Сандул — референт зв'язків Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади.

Фото Вас. Тимошенка

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Збори Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітний реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

27-го вересня, 25-го жовтня, 29-го листопада, 20-го грудня.

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і матеріально. ОДУМ потребує Вашої помочі!

Ярослав КІТ

КОНВЕНЦІЯ ЛІБЕРАЛЬНОЇ ПАРТІЇ ТА УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА

У днях від 14-го до 17-го червня 1984 року в Оттаві, столиці Канади, відбулася Конвенція Ліберальної партії Канади.

Це була Конвенція цієї партії, яка від 1896 року, починаючи від першого франкомовного прем'єра В. Лоріє і кінчаючи, рівнож на франкомовному прем'єрі П'єрові Трудо, була все при владі, крім таких років: 1911-1921, 1957-63, 1979. Це партія, яка не має традиції бути в опозиції змагатись за права слабших чи покривджених. Це партія, яка через своє довге вслодіння виробила собі традицію управляти Канадою після своєї уяви і свого ідеалу і руководити державними апаратами через свій широкий партійний вплив, поводитись авторитарно, нехтуючи в той самий час, особисті і групові, культурні і політичні вартості.

З української сторони, то це була Конвенція цієї партії, в якій є мало українців як членів і ще менше як прихильників і від якої ми не маємо послів до парламенту, не маємо членів в кабінеті і сенаті. Це партія, яка все виявляла свою байдужість до наших політичних чи культурних аспірацій і яка не була готова робити якоїсь концесії в тому напрямку у своїй внутрішній чи зовнішній політиці.

Яка була ціль Конвенції і що саме сталося на ній? Оттавська Конвенція Ліберальної партії мала вибрати нового прем'єра із сімох кандидатів на місце П'єра Трудо, який несподівано зрезигнував. Чому саме він це зробив — ще далі залишилось дискусійною справою. Фактом є що 28-го лютого 1984 року, зараз після свого повороту з Москви, де він брав участь в похороні Ю. Андропова і де також шукав "мирового діалогу" зі совєтським урядом, прем'єр Трудо вибрався начебто "на прохід" і коли повернувся звідтіля, то вже вирішив "скласти булаву". Опісля журналістам, яких він не любив, Трудо вияснив, що коли він дивився на небо, то йому зорі нічого кращого не віщували на майбутнє і тому він зрезигнував.

На жаль, "трудознавці" з таким поясненням не погоджуються і говорять, що на прем'єра Трудо був сильний тиск від партії, послів і політичних знавців, щоб він зрезигнував, бо він особисто став непопулярним, а через це також і партія. Є можливість, що в найближчих виборах Ліберальна партія втратить владу. Минулого року офіційна партія опозиції, Прогресивно-Консервативна, теж відбула свою Конвенцію* і її новий молодий і енергійний адвокат-провідник Брасн Малруні вже зумів вивести свою партію на вищий рівень популярності і дати їй кращу партійну солідарність і нову програму. Така раптова зміна політичного клімату в Канаді налякала ліберальних стратегів. Тому, що

вибори мають відбутися до року, то треба було щось робити на скору руку. Тому ж то Трудо уступив.

Резигнація прем'єра Трудо все ж таки заскочила всіх своєю несподіванкою і раптовістю. Щогірше, вона сталась у недобрий час, бо партійний апарат ще не готовий до переведення можливих скорих виборів, і новому прем'єрові не залишиться багато часу дати про себе знати як і також опрацювати свою власну виборчу програму. Рівночасно, обмаль часу залишилось прем'єрові ще й тому, що на пізні літо і ранню осінь були давно вже заплановані події великого державного масштабу, а саме приїзд королеви Єлисавети II з Англії і Папи Івана Павла II з Італії. Відкласти одну чи другу подію, щоб відбутися скорі вибори могли б негативно відбитись на Ліберальній партії, на новім прем'єрі. На жаль, це одна з негативних рис уступаючого прем'єра Трудо, який все так до справ підходив і говорив мов йому байдуже, що діється в країні і неважливо, що кого турбує.

На нового прем'єра Конвенція вибрала Джана Тирнера. Це 55-літній адвокат з Торонто, який довгими роками займався фінансовими і корпоративними справами і який є член дирекції і рад багатьох впливових корпорацій і банків. Дж. Тирнер став 17-им прем'єром Канади.

Який був перебіг Конвенції і як Джан Тирнер став новим прем'єром? Оттавська Конвенція Ліберальної партії відбулася в спортивному комплексі званому як "Сивік Сентер", зала де міститься приблизно 10,000 глядачів, а де крутилось може 13,000 глядачів і учасників. Найбільше з них було біля 3,500 мандатних делегатів з партійних

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

клітин і округ Канади, між якими були, після партійної конституції, делегати від організацій молоді, провінційні і федеральні послы, міністри і сенатори й інші заслужені партійні діячі та жінки і чоловіки багатьох делегатів. Було теж біля 2,000 заступників делегатів. Усі вони мусіли зареєструватися і заплатити 400 доларів вписове і носити конвенційну виказку із фотознімкою.

На Конвенції було теж біля 2,300 представників преси, радіо і телевізії як і також ще партійна і професійна охорона, медична обслуга і біля 400 поважних гостей, VIP's, дуже важливі особи до яких зараховували провінційних прем'єрів і провідників опозиції, дипломатів і представників різних канадських політичних, етнічних і культурно-просвітніх організацій і товариств. Для них було окреме місце на залі. Також зголосилося понад 1,500 обсерваторів різних товариств, організацій, клубів і поодиноких осіб, як наприклад, Дж. Крозбі, минулорічний кандидат на провідника "королівської опозиції". Всі вони теж мусіли зареєструватися і носити виказки.

Щоб краще контролювати рух усіх делегатів, представників та гостей на Конвенції і втримувати дисципліну, то організатори надали кожній групі обмежені права руху на Конвенції. Наприклад, представники преси, радіо і телевізії були зараховані як засоби масової інформації з різними правами руху. Звичайний журналіст не мав права ходити, де сиділи кандидати чи VIP's і провадити з ними інтерв'ю. Обмеження прав руху були визначені спеціальними кольорами, буквами і числами на виказці.

Ліберальна партія не має за собою також традиції переведення конвенцій. Це тому, що вони рідко переводяться у них. Вони часто не міняють і часто не скидають своїх провідників. Остання така Конвенція відбулася в квітні 1968 року, теж в Оттаві. Тоді маловідомий 48-літній адвокат-філософ П'єр Еліот Трудо переміг 39-літнього адвоката-прагматика Джана Тирнера, як новий прем'єр Канади. Це був час "Трудоманії".

Отже цьогорічні організатори Конвенції взяли собі за модель минулорічну Конвенцію Прогресивно-Консервативної партії і навіть затруднили багато спеціалістів і організаторів, щоб Ліберальна Конвенція вийшла кращою, цікавішою і успішнішою. Але тому, що переведення усіх аспектів Конвенції була в руках самих Лібералів, то кошт переведення Конвенції вийшов надто великий. Тобто, партія так покерувала Конвенцією як вона керує справами держави!

Конвенцію від загального хаосу врятувало провідництво голови Ліберальної партії Донни Кампаноло. Ця пристійна, струнка і все гарно вбрана і усміхнена дама, яка була теж співпредсідником Конвенції, зуміла своїм оптимістичним і жартильовим словом і особистою поставою надати Конвенції особистої цілі і форми — навіть тоді, коли компютери попсувалися, і перестали рахувати голоси і треба було годинами вичікувати на вислід.

Оттавська газета "Ситизен" подала, що кандидат Тирнер витратив біля 1,4 мільйона на свою

кампанію, а кандидати Кретієн і Джанстон мали витрат на понад один мільйон доларів. Слабші кандидати видали понад півмільйона доларів на свої кампанії. Тирнера, наприклад, підтримували такі великі корпорації як "Сігрем" (горілка) і "МекМілен Блодел" (лісові вироби), в яких він є членом дирекції. Кандидати витратили гроші на такі потреби, як готелі, їда і напитки, написи з гаслами, афіші, знімки, брошури, шапки і кашкети, значки і гудзики і т. п. Усюди на стінах залі, на стовпах по вулицях міста і на вікнах по крамницях висіли якісь афіші чи знімки кандидатів. Найбільше було афішів Тирнера, робітники якого кожного дня ходили і наліплювали все свіжі. Делегати носили кольори і відзнаки з гаслами своїх кандидатів як і роздавали їх іншим делегатам і гостям.

Над всіма відзнаками відзначались рожі. Червона рожа — улюблена квітка прем'єра Трудо, яку він завжди носив. Тому Ліберальну Конвенцію було прозвано "бій за рожу" хоч, на жаль, ні один з кандидатів не має замилювання до чогось такого милого чи естетичного як цвіт рожі!

На Конвенції не відчувалося драматичного переходу подій чи раптові несподіванки як і не відчувалося емоції і енергії в рухах, розмовах і в поведінці делегатів і представників засобів масової інформації. Можна було відчутти, що той, що покинув Трудо в 1975 році ще як міністер фінансів, а рік пізніше і своє посольство, тобто Джан Тирнер, здобуде "булаву" без ніякої боротьби. На це було кілька причин.

Усі кандидати на прем'єрство, крім Тирнера, — це були сучасні послушні міністри Трудо — вірні його політиці. Коли хтось з них зле працював, то його перекидали на другу позицію. Кандидат Мунро, наприклад, служив аж на п'ятих постах. На Конвенції не вибирали нового провідника партії, метою якого мала б бути боротьба за здобуття влади, а радше вибір наступника, який дістане прем'єрство! Щогірше більшість справ вирішувались не на конвенційній залі, а в місті. Тут, наприклад, Тирнер найняв собі майже цілий панський готель, а кандидат Кретієн розбив собі величаве шатро на одній з головних вулиць. Тут і там сходились делегати і журналісти з кандидатами і пили, їли, забавлялись і політикували. Через це сама конвенційна заля ніколи не була заповнена і не відчувалося якоїсь електризованої атмосфери.

Мене цікавило взнати, яку роль відіграла українська громада на Конвенції через своїх представників преси, організацій, делегатів і т. п. Цікавило мене також довідатися, яку роль відіграли делегати Ліберальної партії українського походження, а головне у виборі нового прем'єра. Чи були вони на сторожі прав нашої громади? Завдання — нелегке.

На Конвенції я не стрічав голови КУК-у Івана Новосада і голови СКВУ д-ра Петра Саварина. Стрічав я д-ра Ярослава Рудницького, але не як представника УНР, а якоїсь преси. Я. Рудницький робив корисне діло для нашої громади в справі урядової політики багатокультурності і

УВАГА!

Дирекція повідомляє всіх членів корпорації оселі "Україна" та прихильників, що офіційне відкриття новозбудованого будинку (залі) Полтава відбудеться в суботу 20-го жовтня 84 року. Буде величавий бенкет та забава.

Запрошуємо всіх членів оселі, друзів та всіх зацікавлених, бути учасниками цього відкриття.

Всіх сердечно будемо вітати.

Вступ 30.00 дол. від пари.

ПРОГРАМА ВЕЧОРА:

- 6.00 год — коктейль
- 7.00 год. — офіційне відкриття
- 7.30. год. — вечерея
- 8.30 год. — привіти
- 9.00 год. — забава до 1-шої години ранку.

І. Данильченко, 1-ший заст. голови
та орг. референт.

багатомовности. Він робив заходи стрінутись з такими кандидатами як Тирнер і Кретієн, щоб передати їм усні і друковані інформації на ці теми. На жаль, — як мені говорив д-р Рудницький — сам прем'єр Трудо не виявив зацікавлення.

На Конвенції в групі VIP's українців не було, хіба кілька молодих студентів, як М. Боцюрків, Т. Мигаль і інші. Представником газети "Гомін України" був Андрій Бандера, місячник "Молода Україна" представляв Ярослав Кіт. Дня 27-го червня, "Гомін України" подав ширший перебіг Конвенції на першій сторінці.

Із делегатів від Ліберальної партії були такі як М. Скульський, М. Спольський, О. Петришин і Я. Трач, всі з Вінніпегу. Ця делегація замешкала в українській семінарії св. Духа, де о. ректор Й. Андрішин ними ревню заопікувався і допоміг їм нав'язати контакт з провідними особами і чинниками в столиці. На Конвенції згадувано про неprisутність адвоката Ігоря Бардина, який має бути кандидатом від Ліберальної партії в одній з округ Торонто в наступних виборах.

Найцікавішим нашим делегатом був молодий, пристійний і енергійний Лаврентій Дікур, про якого вже довгий час канадські засоби масової інформації писали і говорили і показували на телевізійних станціях. Про нього говорили так серйозно нібито він — це один із провідних кандидатів на прем'єрство. Деякі навіть припускали що новий прем'єр покличе його до свого кабінету. Ліберальна партія не є популярна в західній Канаді. Тут вона має ледве одного посла. Отже вона шукає собі популярних і здібних людей на кандидатів, щоб поширити тут свій мандат і не бути зовсім франкомовною партією. Л. Дікур є такою особою. Щокраще він є посадником Едмонтону, столиці провінції Альберта і середку компаній оливи в Канаді. Його батько був ліберальним послом до федерального уряду. Сам Дікур має вплив на делегатів з західної Канади і тому деякі кандидати хотіли його собі приседнати і до нього їздили.

Сам Л. Дікур ще перед конвенцією заявив, що він підтримує кандидатуру Марка МекГвігена у зв'язку з тим, що той є прихильником програми багатокультурности і т. п. Коли я це згадав Донні Компаноло, то вона, всміхаючись, сказала "Він є з ним тільки до першого голосування". Знаний журналіст Чарлс Линч додав, що Дікур і МекГвіген — "старі друзі".

Тут нам треба зробити кілька потрібних завваг. Поперше, на Конвенції українська громада не була зарепрезентована КУК-ом, СКВУ чи УНР-адою чи якоюсь іншою всеукраїнською установою і як така, не мала нічого спільного з перебігом Конвенції і у виборі нового прем'єра.

Подруге, делегати Ліберальної партії українського походження хоч щирі патріоти, але мало-свідомі в аспіраціях нашої громади, і не можуть їй багато допомогти. Отже, СКВУ, КУК і наша преса повинні взяти на себе обов'язок, щоб їм допомогти. Але як?

Колись у Відні, в Петербурзі чи в Варшаві наші громади мали парламентарні клуби, які зай-

мались вихованням наших послів в столиці, даючи їм всілякі матеріали. Це були сучасні "Lobby groups". Отже, чому і тут не створити подібного бюро в Оттаві?

Який був перебіг Конвенції Ліберальної партії в Оттаві? Конвенція почалась в середу, 14-го червня 1984 року. Це був день реєстрації делегатів і т. п. Це був день присвячений для прийняття бенкетувань, гулянь і закулісних маневрів. Через це настрої на Конвенції був веселий.

Четвер був присвячений прем'єрові Трудо під гаслом "Генерація — 84". Це був вечір, на якому Ліберальна партія у водевільний спосіб прощала свого вождя, який "робив по своєму". Партія прощала свого 64-літнього чоловіка, який вправляв Канадою 16 років, довше ніж хто інший з ліберальних прем'єрів, крім В. Л. Макензі Кінга. Делегати прощали того, що дав Канаді двомовність, багатокультурність, і нову конституцію — особу, що їздила по світі, шукаючи миру! Конвенція прощала прем'єра, який залишив канадську економію в поганому стані. Не зважаючи на це все, ціла Конвенція прощала його як свого героя!

З української сторони, то це був вечір на якому всі присутні прощали прем'єра, що "залицявся" до советів, що наслідував Л. Б. Пірсона гасло "краще бути червоним ніж мертвим", того, що недавно зігнорував Конвенцію КУК-у і в той самий час бенкетував в тому самому готелі на іншому бенкеті, а на своє місце вислав когось іншого.

Можемо сказати, що це був вечір присвячений героям партії. Але це не такі герої, яких ми свят-

куємо на "День Героїв". Між "героями" Ліберальної партії можемо знайти таких, що не хотіли воювати за свою країну; любувалися "сеансами" і кохалися в грі бейзбол і для слави виступали в присутності славних жінок! Отож, мені було приємно послухати в неділю, 17-го червня завваги сьогодні вже покійного Андрія Бандери на "Святі Героїв" в Оттаві, на якому він був доповідачем. Промовляючи перед численною українською публікою, він порівняв — як дві групи шанують і звеличують своїх героїв: українська і канадська. Він звернув увагу, що українська громада чомусь соромиться своїх героїв і не завжди їх святкує. Він сказав, що ми маємо славніших героїв, бо наші герої віддавали життя за свою державу, мучились і карались за нашу батьківщину. І ще сьогодні в нас є такі герої.

П'ятницю присвячено промовам усіх сімох кандидатів. Жеребком вибрано порядок промов, які почались ввечері. Заля була не зовсім заповнена. Панував тут рух, крик і галас. Кожна група вимахувала написами своїх кандидатів і кричала. Найбільше було видно і чути голоси прихильників Тирнера і Кретієна. Тому що кандидати переїжджали через Канаду під час своєї кампанії і виступали з промовами і тому, що вони як міністри вже не раз виступали з промовами, то всі на Конвенції вже були ознайомлені з їхніми виступами. І тому не викликали якогось особливого зацікавлення, хібащо хотілось побачити, який "шов" покаже під час Конвенції кожний з кандидатів.

Першим промовляв кандидат Е. Велен, міністер агрикультури, який вийшов на трибуну в ковбойській шапці. Грали дві оркестри, а прихильники його вимахували транспарантами і галасували. Е. Велен, сам фермер, говорив нервово, скоро, і не до теми.

Джан Мунро, міністер для справ Індіан та розвитку Канади промовляв в подібний спосіб, переплітаючи тут і там французькими фразами. Далі говорив Марк МекГвіген, міністер справедливості, який згадав проблеми етнічних груп і потребу сильних провідників, — як Лаврентій Лікур. На жаль, він говорив без ніякої енергії. Він, між іншим, після судді В. Тарнопольського і колишнього міністра Р. Романова, один із кращих канадських знавців конституційного права.

Джан Робертс, міністер праці та імміграції, був наступним промовцем. Він виявив себе добрим оратором, здобувши рясні оплески. Дон Джансон, міністер економічного розвитку, говорив нецікаво. Щогірше, більшість слухачів вже неспокійно чекала на наступного промовця, прихильника якого збирались на боці і робили рух.

Саме на промову Дж. Тирнера публіка чекала нетерпеливо, бо хотіла знати, що нового він скаже і як він скаже. Справа в тому, що від самого початку своєї кампанії Дж. Тирнер мав проблему з своїми промовами і мусів все себе опісля поправляти, мовляв, преса чи кандидати його як слід не зрозуміли. На Конвенції навіть говорили, що йому асистенти заборонили виступати з промовами кілька тижнів перед Конвен-

цією. Рівночасно, від самого початку своєї кампанії Тирнер відокремився від політики і поглядів прем'єра Трудо. Тирнер наголошував свої погляди і новий курс для Канади, говорячи про реформу самої Ліберальної партії і кабінету. Отож, на конференційній залі панувала атмосфера цікавості, а головне тоді коли почали збиратись прихильники Тирнера з написами, транспарантами і тим подібне.

Тирнер вийшов на трибуну під звуки якоїсь мелодії, накрученої на магнітофонну стрічку. Його супроводили його прихильники, несучи величаві, провінційні державні прапори, танцювала група "Дніпро" з Оттави в народних одягах і велике число демонстрантів з транспарантами, вигукуючи "Тир-нер, Тир-нер". Відчувалося, що це той, кого народ хотів би бачити прем'єром.

Тирнер промовляв самопевно, з легкою емоцією, з енергією, наповнюючи промову добрим змістом, і тут і там наголошуючи свої головні точки, як рівноправність мови, раси і віровизнання; економічний розвиток в державі; реформу партії і т. п. Слухачі нагороджували його бурхливими оплесками.

Тирнер говорив двомовно дуже легко хоч родився в Англії, виростав в Оттаві, вчився в Ванкувері, а замешкав в Торонто, де став членом "естаблішменту". На кінець його промови всі встали, плескали і кричали. Я був певний, що це теж робили українські делегати.

Після такої промови і після такої емоційної реакції публіки Тирнера не було легко перевищити наступному кандидатові Кретієнові, хоч той зараховувався до найкращих ораторів в Канаді і про якого говорилося, що він єлиний, який зможе зашахувати, а то — й побити Тирнера.

Кандидат Жан Кретієн, міністер справ енергії, представляв собою франкомовний етнічний елемент Канади. Під час кампанії він завжди підкреслював близькість з прем'єром Трудо, наголошуючи, що він його не залишив, а підтримував і плянує далі продовжувати його політику. Якщо йдеться про український аспект справи, то якраз Кретієн під час своєї кампанії в місті Вікторії, Бритійська Колумбія, заявив, що незадовго прийде до того, що "ми лише зможемо вибрати українську жінку на прем'єра Канади". Цей вислів викликав офіційну реакцію з боку нашої громади. Рівночасно, Кретієн нахвалявся, що він відповідальний за нову конституцію Канади. Це — неправильно, бо велику роль, якщо не найбільшу, виконав Р. Романов, колишній міністер права в Саскачеванському провінційному уряді партії нових демократів. Адвокат Р. Романов, між іншим, є дуже популярний і в ліберальних колах; вони його зараховують за свого прихильника. На Конвенції, опісля, говорилося, що коли Тирнер виграє, то Кретієн старатиметься його перетягнути на свій бік, за що дістане міністерство в кабінеті.

Своєю промовою Кретієн не розчарував Конвенції. Він вийшов на трибуну під звуки мелодії з фільму "Chariots of fire" ("Колісниці вогню"). Він рівнож говорив запально. Він теж говорив промовно, але наголошуючи англійську мову. Його

постава була мужня, промова захоплююча, але це все було тільки солом'яним вогнем.

Голосування почалося в суботу, 16-го червня ц. р., о 2-й год. по полудні. На конвенційній залі було гаряче, крикливо і весело. Одні кричали, інші співали, деś оркестра грала, телевізійні апарати крутились за кандидатами, журналісти і делегати політикували. Такі міністри Трнло, як Р. Каплан, Г. Грей, Дж. Еванс носили Тирнера відзнаки і щось говорили та поводитись самопевно. Інші уже не так. Деякі сумнівались чи Тирнер виграє. Вони не знали, що Тирнер зробить як не виграє на Конвенції: чи залишить партію знову? А як виграє на Конвенції, а програє вибори: чи лишиться як провідник опозиції? Отож, колишні приятелі з кабінету Тирнера, як М. Шарп і Е. Кіренс носили відзнаки Кретієна.

Голосування затягнулось, і я скористав з того і почав слідкувати за рухами українських делегатів і представників. У кімнаті представників преси, де було повно телевізійних апаратів і журналістів, руху і крику, я застав А. Бандеру, Т. Гукала і М. Спольського в завзятій дискусії над якоюсь темою. На залі, де сидів Тирнер із своїми радниками я завважив Михайла Сокульського, якого я ледве пізнав. Цей спокійний архітектор, який ще вчора носив краватку, і холоднокровно виглядав, тепер мав на собі жовто-червону камізьку, яку носили Тирнера провідники, мав на собі повно відзнак, стояв імпазотно і разом з іншими емоційно вигукував "Тир-нер. Тир-нер" і підносив написи то вгору то вниз. Щось подібного діялось скрізь. В іншому місці я завважив малу групу людей біля Л. Аксворті, міністра транспорту і головного дорадника Тирнера. Між ними був один чоловік, на якого телевізійні апарати звертали велику увагу і який собі нічого з того не робив і спокійно розмовляв. Він мав на собі відзнаку, яку я хотів і собі дістати. Шоймо за кілька хвилин я зрозумів повагу події, що закінчилась, поки я сюди дійшов.

На залі раптово зчинився гук і гомін — Дікур, Ді-кур! Це Лаврентій Дікур перейшов до Тирнера, який його обіймав, прив'язав йому свою жовту хустку на шию. Вони разом сіли, весело розмовляли, усміхаючись до телевізійних апаратів. Ця подія передавалася по цілій Канаді на всіх станціях. Журналісти, спеціалісти політичних справ й інші ще довго говорили і аналізували цю подію. Одним словом, наш посадник дістав безкоштовне оголошення на цілу Канаду і став славним.

Вислід першого голосування був такий: Тирнер 1.592 голосів, Кретієн — 1.067, МекГвіген — 135 і т. д. із 3.437 голосів. Почались інші голосування. Уже вечоріло. Деякі кандидати почали міняти свої позиції. Велан, який перепав, бо дістав найменше голосів і МекГвіген, який відкликав свою кандидатуру, перейшли до Тирнера. М'єнро і Робертс, теж відкликали свою кандидатуру і перейшли до Кретієна. Д. Джансон залишився як третій кандидат.

У тому часі під час інтерв'ю із Л. Дікуром я

СПІВЧУТТЯ

РОДИНІ ПОКІЙНОГО СЛАВНОЇ ПАМ'ЯТИ

АНДРІЯ БАНДЕРИ

ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ УКРАЇНСЬКОГО

ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

Смутком прибита достойна родино, вельмишановні пані і панове!

З приводу смерті славної пам'яті Андрія Бандери, ОДУМ Канади висловлює глибоке співчуття родині покійного та Організаціям Українського Визвольного Фронту.

Ця втрата болюча тим, що відійшов у вічність той, хто був найбільш потрібний українському народові у боротьбі за своє визволення. Патріотичною діяльністю славної пам'яті Андрій Бандера давав добрий приклад українській молоді для наслідування. Він діяв і словом і ділом. Ще так недавно ми бачили його, життєрадісного, в Оттаві, де він голодував разом з іншими патріотами, щоб улегшити долю синів і дочок українського народу, яких окупант України запресторив у тюрми, концтабори і психушки за любов до свого народу. Невимовний смутком і жаль спричинила ця втрата всім українцям доброї волі, бо відійшов від нас вірний син України, якого зміст життя полягав у постійній боротьбі, праці й діяльності для добра України.

Смутком прибита достойна родино покійного — кріпітеся, бо доля поклала на вас тяжкі випробування. Кріпітеся і ви, вельмишановні пані і панове члени Організації Українського Визвольного Фронту, бо невблаганна доля вибила із ваших рядів незамінного багатонадійного борця за краще українське майбутнє.

ХАЙ КАНАДСЬКА ЗЕМЛЯ БУДЕ ЙОМУ ЛЕГКОЮ!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

За ОДУМ Канади — Василь Тимошенко, голова

Віра Харченко, секретар

Торонто, 23-го липня 1984 р.

довідався, що задля "добра свого міста і провінції" він уважає Тирнера кориснішим від Кретієна і що Тирнер є кращий для етнічних справ. Посадник Дікур теж мені сказав, що він перейшов до Тирнера без МекГвігена, через брак порозуміння. Вчора ввечері вони ще мали дійти до порозуміння після першого голосування. Але, коли почали на них і на їхніх делегатів натискати, щоб вони перейшли до Кретієна, то МекГвіген завагався і не знав, що робити. Така нерішучість МекГвігена примусила Дікура реагувати самому і скоріше, ніж було заплановано.

Після другого голосування вислід був такий:

Тирнер 1,862 голосів, Кретієн — 1,368, Джанстон — 192! Це вже було пізно ввечері. На трибуну вийшли всі кандидати і прем'єр Трудо. Було прийнято вибір Тирнера на прем'єра одноголосно. Тирнер у своїй промові закликав всіх кандидатів до єдності, делегатів до співпраці, а нарід до голосування за Ліберальною партією на наступних виборах.

Дня 30-го червня ц. р., в присутності генерал-губернаторки Канади Ж. Сови, Тирнер перебрав "булаву" від уступаючого прем'єра Трудо і представив свій "працюючий" малий кабінет, у якому уже не було Велена, Мунро і МекГвігена й інших міністрів. По часі ті, що ще залишились, теж уступили. Велике число міністрів, послів, партійних діячів і приятелів Трудо належно нагородив. Одні стали сенаторами, амбасадорами, а деякі суддями, членами державних комісій і рад.

Тирнер опісля полетів до Великобританії. Тут він розмовляв з Т. Тачер і з королевою. Тут його чемно, із повагою, достойно вітали. Справи закінчились тим, що королева приїде до Канади, але вже аж 27-го вересня, а вибори відбудуться 4-го вересня 1984 року.

За останніх два роки в Канаді ми пережили кілька важливих державних "безкровних" змін. Ми дістали нового провідника "королівської опозиції", нову генерал-губернаторку і нового прем'єра, який не є послом і не може сидіти в парламенті. Ще нас чекають вибори, приїзд Папи і королеви. І насуваються різні питання. Що наша громада на цьому всьому скористала? Чи може ще скористає? Що нашу громаду чекає за прем'єрства Тирнера? Чи будемо мати наше представництво в Оттаві?

Від Тирнера можна сподіватись багато змін, хоча може не в його політиці до нашої громади. Сам прем'єр Тирнер походить з вищої верстви суспільства і перебував і перебуває в шляхетських і королівських колах. Сам Браєн Малруні підкреслив: "Тоді коли я вантажним авто їздив, щоб заробити собі гроші, то він (Тирнер) танцював з принцесами". Це може правда, хоч і Малруні тепер в гірших колах не перебуває. Правдою є, що Тирнер скорше їв наш борщ і бачив гопака, ніж Малруні. Під час інтерв'ю зі мною, Тирнер мені сказав, що колись він знав кілька українських слів, які він записав на картці і носив з собою; коли промовляв перед українською громадою, то ними користувався. Але одного разу, — як мене поінформувала Оля Кливак-Гореча, — з тією карткою вийшла цікава несподіванка. В Монреалі, будучи тоді міністром юстиції, Тирнер промовляв на польському бенкеті. На кінець він витягнув свою картку і прочитав: "Хай живе вільна Україна!"

Якщо Тирнер зможе здобути для себе, як своїх кандидатів, Дікура, Романова і Барліна чи ще інших з нашої громади, то ми матимемо наших послів з Ліберальної партії, можливих міністрів у новому кабінеті. Це цікавий проспект.

КОНКУРС 1984

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 150.00	доларів
Друга	— 100.00	доларів
Третя	— 75.00	доларів
Четверта	— 50.00	доларів
П'ята	— 25.00	доларів

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1984 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу "Молода Україна".

Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію.

Тепер фонд нараховує 4.502 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.502	дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500.00	дол.
Ярослав і Тетяна Романишини	274	дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201	дол.
Ніна Яців	25	дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ДОПОМОЖІТЬ нам зробити ОДУМ
ще більш корисним українській
громаді!

У міжчасі наші засоби масової інформації КУК і СКВУ повинні в Оттаві створити свій представничий центр, щоб бути приготованими до нових політичних подій. Нам нарешті треба вийти геть з провінційної атмосфери в Вінніпег до всеканадського і національного форуму в Оттаві.

*)Ярослав Кіт "Конвенція прогресивно-консервативної партії та українська політика". **Молода Україна**, січень 1984, ст. 9-11.

КУРС ГРИ НА БАНДУРІ В СІДНЕЙСЬКІМ УНІВЕРСИТЕТІ

Останніми роками можна помітити зріст у зацікавленні грою на бандурі по всіх країнах вільного світу, де поселилась українська еміграція. Майже у кожному українському осередку існують школи гри на бандурі або ансамблі. Літні табори та інтенсивні чотириденні курси, де можна свої знання удосконалити, сьогодні вже є популярні між молоддю. Тож і не дивно, що наявним є великий поступ в інструментальній техніці. Це можна побачити по грамофонних платівках, а головню у нотній літературі, вже самі молоді таланти почали аранжувати і виконувати твори більш серйозні як, наприклад, сонати сюїти та концерти в супроводі оркестри.

На жаль, хоч в Україні існують два вищі навчальні заклади, де викладають гру на бандурі — Київська та Львівська консерваторії — для нас вони недоступні, а на Заході подібних нагод, які б давали вищу освіту в галузі виконання та викладання гри на бандурі, немає.

З початком наступного академічного року Сіднейський університет в Австралії дозволить студії на ступінь бакалавра музики, спеціалізуючись в грі на бандурі. Точніше це буде означати, що студент поруч з теоретичним знанням зможе здати іспит по вузькій спеціальності — гра на бандурі. Навчальна програма базована на програмі Київської консерваторії з додатковими заняттями харківським стилем, який тепер не існує на Україні. Слід додати, що в Австралії дуже дешево вчитись і жити. Університетська освіта безкоштовна. Тут завжди багато студентів з США і Канади.

Вступити на курс можна лише після переслухання та письмових іспитів. Студент повинен мати агрегат понад 320, мати теоретичну освіту на рівні 6-ої класи теорії у Сіднейській консерваторії, а рівень технічний на бандурі має дорівнювати 4-5 класам ДМШ. В програмі на переслухованні в лютому 1985 р. має бути три твори різного характеру і жанру: з епохи барокко; з епохи класицизму або романтизму та твір сучасного композитора. Заяви слід висилати до університету у вересні.

У рамках курсу студент мусить взяти одну чужоземну мову. Дозволяється взяти українську мову, яку викладається в університеті на кафедрі українознавства. Вже записалось чотири студенти. Якщо буде досить оголошень, то в короткому часі будемо мати висококваліфікованих виконавців і викладачів. Вони дістануть диплом вищий ніж у консерваторії.

За докладнішими інформаціями слід звертатись до:

Mr. V. Mishalow, Dept. of Music University of Sydney
Sydney 2006 N.S.W. Australia

ЖИВІ СМОЛОСКИПИ Нова книжка Яра Славутича

М. К. — Едмонтон, Канада. У видавництві "Славути" (72 Вестбрук, Едмонтон) вийшла у світ дев'ята збірка поезій Яра Славутича, над якою він працював більш як 10 років. У першому розділі цієї нової книжки вміщено 30 поетичних портретів правооборонців України та навісвітлено їхню діяльність у боротьбі за збереження української духовости. Серед назв окремих поезій: "Тихий", "Тереля", "Сорока", "Макух", "Івасюк", "Світличний", "Стус", "Мешко", "Шухевич", "Антоненко-Давидович"... В інших розділах віддзеркалено ідеологію "живих смолоскипів". Додано до цієї збірки поему "Білий дім із чорною душею" та кільканадцять віршів, які з різних причин не входили до попередніх збірок. Книжці "Живі смолоскипи" передують стаття д-ра Володимира Жили професора Тексаського університету в Лабоку, що досліджує творчість Яра Славутича і надрукував уже кілька статей із цієї ділянки. Нове видання має 128 сторінок, у твердій оправі, коштує 10 доларів (із пересилкою). Замовлення слати на адресу:

Slavuta Publishers
72 Westbrook Drive
Edmonton, Alberta, Canada

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форпеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

Віра ВОРСКЛО

УКРАЇНА НА СЦЕНІ!

На еміграції правдиву Україну можна побачити лише на сцені. Тому кожна театральна постановка, кожен концерт і кожна опера, чи оперета в'яже нас з Україною.

Іван Котляревський (1769-1838) є батьком нової української літератури, бо до нього вживали лише церковнослов'янську мову, а він увів живу українську мову в літературу написавши "Енеїду" і "Наталку Полтавку".

"Наталка Полтавка" — це наш перший драматичний твір, написаний живою українською мовою, де показано правдиве життя українського народу. Ця побутово-соціальна комедія була вперше поставлена на сцені, в театрі в місті Полтаві. В 1889 році Микола Лисенко створив з "Наталки" оперету і вона була поставлена на сцені.

Відзначаючи декаду свого існування, як теж включаючи святкування 150 ліття існування міста Торонто, як теж 200 ліття провінції Онтаріо, Товариство Української Опері в Канаді (ТУОК) влаштувало Тиждень української опери від 1 по 8 червня цього року, який відбувся в театрі Макміллан у Торонто.

Симфонічною оркестрою міста Торонто диригував улюбленець публіки маестро Володимир Колесник. Багатство симфонічної музики, захоплювало слухачів і наповнювало наші душі гордістю і любов'ю до України, українського народу і його культури. Увертюра до "Наталки Полтавки" вводила нас у напів казковий світ. Раптом відхилилася завіса і з'явилась, мов жива, декорація, виконана мистцем Емілем Теліжином. В даліні виднілась, мов зелена хвиля, гора, потопаюча в мереживі садів і гаїв, а на вершці маєстатично чорнів монастир. Попід горою пливе річка Ворскло, а на передньому пляні село Тахтаулово, де живе Наталка Полтавка зі своєю матір'ю Терпелихою. Дерева виглядали як живі, вода, мов би текла. Дуже вдало було зроблено місточок ліворуч і підвищення праворуч. Дуже добрі були світлові ефекти. По-мистецькому була виконана хата.

Оперета "Наталка Полтавка" була поставлена чотири рази. Наталку грали Елеонора Бербенець-Білинська і Лілея Волянська, Терпелиху грали Ірина Литвин-Щурко і Ніна Теліжин, Петра грали Павло Радковський і Михайло Сенік, а Миколу — Андрій Дудич і Микола Фабрика. Макогоненка грав Леонід Скірко, а Возного — Юрій Бельський.

Було дуже цікаво побачити різних акторів в тій самій ролі. Хоч всі актори грали дуже добре, але завдяки тому, що можна було порівнювати вийшли розбіжні суб'єктивні оцінки. Різниця темпераментів акторів, різниця тембру голосу і різ-

ниця в грі, в сумі давала різноманітну картину, де плюси переважали над мінусами. Макогоненко і Возний викликали море сміху. Назагал, "Наталка Полтавка" була поставлена на найвищому рівні, який тільки був можливий при наших емігрантських можливостях. Ця постановка оперети відрізнялась від попередніх динамікою гри і імзантними збірними сценами, як наприклад — коли гурт дівчат приходить розплітати Наталці косу.

"Наталка Полтавка" була поставлена в оригінальній мові Івана Котляревського. Найважча роль була Юрія Бельського, який грав Возного і розмовляв старослов'янською мовою. Свою роль Юрій Бельський виконав знаменито. Хоч Возний співав, мов риба, але це тільки підкреслювало бездарність старого хабарника, який символізував негативного типа, представника царської московської влади, яка була відмежована від українського народу не тільки старослов'янською мовою, а й загарбницькою політикою маси службовців, які, так, як Возний, мов п'явки висмоктували з народу останні соки. Ролью Макогоненка грав Сірко, грав дуже добре, роль вийшла природньо і переконливо. Чудесний спів і досконала гра робили сильне враження. Макогоненко — це був голос поневоленого народу, який хоче, щоб різним хабарникам і хапугам, які визискують простий неписьменний люд, підрізали крила, привели до порядку.

Наталка — це безталанна дівчина без посагу, який дуже важко вийти заміж. Сватаються до неї підтоптані п'янички, як тахтаулівський дячок, осьмачківський писар і нарешті, сам пан Возний, який всі життєві явища пояснює своїм убогим службово-канцелярйним жаргоном, втискуючи в параграфи, устами, приписи, резолюції. Мати такого засушеного канцелярйною службою чоловіка — це справжня кара Божа. Тому Наталка, яку добре відіграли Лілея Волянська і Елеонора Бербенець, сумна і апатична, коли заручена з нелюбом Возним і оживає, коли з'являється її любий Петро. Ролью Петра грали Павло Радковський і Михайло Сенік. П. Радковський відіграв більше трагічну роль Петра, та й чи міг він бути веселим, коли всі його пляни враз рухнули, коли він прийшов після чотирьохрічних заробітків, щоб одружитись із любовою Наталкою, а застав її зарученою з багатієм Возним. Тому трагізм душі Петра зрозумілий і його добре передав П. Радковський, хоч М. Сенік своїм тембром голосу і своєю добродушністю полонив слухачів. Ролью матері Наталки, Терпелихи, з великим пережиттям виконала наша драматична акторка Ніна Теліжин. Другу роль Терпелихи виконала дебютантка Ірина Литвин-Щурко. Перший раз роля вийшла бліда і статична, хоч співала вона

дуже добре. Другий раз, особливо в другій частині, роля Терпелихи вийшла повна динамізму і почуття, дуже добре. Ролю Миколи відіграли Микола Фабрика і Андрій Дудич. М. Фабрика чарував слухачів силою і красою свого голосу. А. Дудич зачарував глядачів природною, повною почуття і гумору грою, хоч і співав він теж дуже добре. М. Фабрика і А. Дудич виконали ролю Миколи знаменито. Лілея Волянська чарувала глядачів своєю красою, своїм голосом, повна чару, почуття і динамізму вона своїм темпераментом дуже добре надавалась до ролі "бойової Наталки Полтавки". Для Ірини Литвин-Щурко, яка є молоденькою жінкою, роля старої Терпелихи була дуже важка, але вона при кінці виконала її добре.

14 квітня 1863 в Петербурзі на сцені Маріїнського театру відбулася прем'єра опери "Запорожець за Дунаєм", у якій Семен Гулак-Артемівський, автор опери і співак-соліст, відіграв ролю Карася. "Запорожець за Дунаєм" — це перша українська лірико-комічна опера. М. Костомарів, який був професором історії в Петербурзі підказав Семенові Гулаку-Артемівському сюжет цієї опери. В 1775 році москалі зруйнували Запорізьку Січ. Частина запорізьких козаків втекла і за дозволом султана, оселилась у гирлі Дунаю. Сюжет опери концентрується навколо епізоду, як завдяки дипломатії Карася, козаки дістали від турецького султана дозвіл повернутись в рідний край.

Опера "Запорожець за Дунаєм" повна бурхливої дії. Це калейдоскоп кольорів і звуків. Особливо імпульсивно вийшли хорові сцени, прикрашені танками, які виконав ансамбль "Веснянка" під керівництвом хореографів Миколи Балдецького і Олени Стадник. Опера була виконана з великим піднесенням і співаки зуміли в публіки викликати велике захоплення і море оплесків. Зірками були Ганна Колесник у ролі Одарки, Леонід Сірко у ролі Карася, Марта Кокольська-Мусійчук у ролі Оксани, Богдан Чаплинський у ролі Андрія, Максим Колесник у ролі Селіг-Аги, Давид Варжабедіан у ролі султана, Андрій Сорока в ролі султанового емісара Імама і Марк Парр у ролі Гасана. Навіть сама поява карлика Марка Парра на сцені викликала захоплення, він відіграв свою ролю бездоганно. Подивуючись відіграв ролю євнуха Селіг-Аги Максим Колесник, він так перетілювався і змінив свій голос, що його не можна було впізнати. Знаменито відіграв ролю султана Давид Варжабедіан, — він надзвичайно надавався до цієї ролі. Султанового емісара Імама бездоганно відіграв Андрій Сорока. Та найбільше публіку захоплювали Ганна Колесник і Леонід Сірко, вони грали з великим почуттям. Ганна Колесник відіграла ролю Одарки так що краще бути не може. Направду, в таких динамічних ролях, як Одарка вона віртуозно може поєднати гру, міміку зі співом і справляє сильніше враження ніж на концертному виступі. Леонід Сірко був у ролі Карася, як і в ролі Макогоненка першокласним співаком і актором. Коли хор заспівав на сцені молитву, то публіка у піднесенні

Тетяна ГРІНЧЕНКО

О. Кобилецькому
в день уродин.

КРІЗЬ СНИ

Крокує по землі весна,
Її народження шаную —
Красна весна,
Бо уквітчатиме життя,
Крізь сни я кроки її чую.

Розплющить очі голубі
Огорнутий туманом ранок,
І пригадаються мені
Чаруючі слова веснянок.

Припам'ятається мені
Ласкава пісня коліскова.
Вона доноситься крізь сни
З мого дитинства золотого.

Крізь сни я бачу роки
Минулі та майбутні.
Життя як і дитинство
З весною незабутні.

Неси, весно, нам щастя!
За щастя все віддам.
Цвіти життя сатами!
Земле, цвіти життям!

встала і захопленню не було меж. На загал, було надзвичайно цікаво порівнювати гру акторів, Ми бачили з семи шість виступів і кожен раз були захоплені талантами співаків і акторів.

Дуже оперу похвалили танки танцювального ансамблю "Веснянка". Хореографами були Микола Балдецький і його донька Олена Стадник. Технічним директором був Павло Бабросяк. Рая Юхименко багато вклала таланту і праці у виготовлення костюмів. Хормайстром був Зенон Лавришин, режисером Юрій Бельський, а диригентом і лушею опери був славний і невтомний маестро Володимир Колесник, який своїм талантом і наполегливою працею з нашого не завжди досконалого матеріалу, може створити оперу на високому рівні. Напевно, що хорові спени не були гірші а може й ліпші, ніж у Києві, бо там, де всі проби платні вони ніколи б не змогли мати таку кількість хористів.. Споліваємось, що українське громадянство підтримає Товариство Української Опери Канади, і воно зможе підготувати цікаву оперу Миколи Писенка "Тарас Бульба", за повістю Миколи Гоголя.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вельмишановна Редакціє!

Цих кілька слів — мої враження від Вашого журналу, його читачки від самого першого числа. Протягом 34-літнього існування журналу "Молода Україна" змінювалися його редактори, змінювався журнал стосовно підбору матеріалів, стилю його редагування, мови (бож відомо — кожний редактор залишає відбиток своєї індивідуальності на пресовому органі, який він редагує, чи окремому виданні, яке він видає. Але журнал зі всіма цими змінами, як виявилось, завжди дуже добре давав собі раду, за що усім його редакторам і співробітникам належить честь і слава.

Видавати добре україномовне видання на еміграції ніколи не було легкою справою, а в теперішній час, мабуть, найтяжче, ніж будь-коли, а особливо такий журнал, як Ваш, бо видає його одна генерація для другої, а вони (ці генерації) відрізняються одна від одної не тільки за віком, але й за своїм світосприйнянням, розумінням життя, зокрема сучасного, за тим, що для однієї генерації, яка видає журнал, українська мова є першою мовою, а для другої, — для якої журнал видається, — не першою. Не зважаючи на все це, журнал "Молода Україна" переборює труднощі, живе і виконує свою важливу роль у житті ОДУМ-у, в житті української еміграції, якої він є важливою частиною, а тим самим записує свою сторінку в історію українського народу і, дай Боже, йому ще довгого корисного життя на славу нам усім.

В теперішніх журналах "Молодої України" я з цікавістю читаю статті з одумівського життя, статті про минуле, про наших видатних людей, як от стаття Петра Одарченка в журналі за липень-серпень ц. р. про видатного українського етнографа Павла Чубинського, чи стаття про долю кобзарів у Радянській Україні пера Віталія Мізинця. Велике признання Вам належить, що Ваш журнал *гідно* вшанував пам'ять нашого славного мистця кобзарського мистецтва Григорія Китастого, чого, на жаль, не можна сказати про всі інші газети і журнали, де повідомлення про смерть Григорія Китастого появились на задніх сторінках (деякі редактори, мені сказали, що не знали хто такий Китастий — це новоприбулі редактори), а один пресовий орган, навіть не з новоприбулим редактором, переплутав Григорія Китастого зі сл. п. ред. Петром Волиняком. Але це мабуть трапилося з поспіху. Було б добре, якби Ви розіслали журнал, присвячений Китастому, усім пресовим органам на еміграції.

Щодо побажань. Хотілося б бачити більше творчості молодшого покоління: якихось статей, хоч коротеньких; репортажів з подорожів, як от репортаж Петра Палієнка, який був друкований в одному з попередніх чисел журналу, чи взагалі якихось вражень, від чого небудь: якогось концерту, вистави, імпрези, цікавої зустрічі; навіть якусь інформацію, чи, може, навіть її переклад

укр. мовою, з чужинецького життя, з якої можна навчитися чогось корисного. Чи не варто б було запровадити у Вашому журналі одну-дві англійські сторінки з *українською тематикою* для того, щоб більше зацікавити молодь журналом — щоб вона (а не тільки її батьки) його більше читала, більше брала у ньому участь, не для того, щоб вона асимілювалася, а, щоб вона *українізувалася*, бож вона буде читати про Україну, хоч і англійською мовою, яку розуміє краще ніж українську, якою їй читати легше ніж українською (я говорю про переважну більшість), а при тому вона щось прочитає в журналі й українською мовою, а так і більше зацікавиться журналом. Бажаю Вам дальших успіхів у Вашій не легкій, але дуже важливій праці. Щастя Вам Боже!

Читачка від самого першого числа журналу

До Головної Управи ОДУМ-у і до редакції журналу "Молода Україна".

Сердечно дякую за Ваше привітання з нагоди мого 80-річчя!

ОДУМові і його органі "Молода Україна" бажаю дальших великих успіхів у їх діяльності!

Петро Одарченко
Такома Парк, Мд., США
16 червня 1984 р.

Шановна редакціє!

Остання конференція ОДУМ-у відбулася в грудні 1984 р. в Флориді. Я думаю що такі конференції мають відбуватися в Канаді чи США, ближче до центрів одумівського життя, щоб більше людей могли взяти участь. На Флориді можна провести підготовчу роботу.

Ще одна річ. Місце одумівських зустрічей треба плянувати два роки наперед. Замовлення на винайм заль на оселі "Україна" поступають більше як рік наперед і дирекція оселі має клопоти коли не знає які пляни має ОДУМ.

З пошаною,
Ольга Співак
Лондон, Онтаріо

Шановний редакторе!

Мені найцікавіше читати в журналі "Молода Україна" те що пише молодь. Незалежно про що саме пише, про життя на таборах, виступи на зустрічах чи концертах чи на будь які інші теми.

Тася Сечук
Ошава, Онтаріо

Хвальна Редакціє!

Ми отримали журнал "Молода Україна" за травень 1984 р. Як звичайно тут є дуже цікаві статті. На 17-ій сторінці журналу повідомляється про конкурс 1984 р. для заохочення одумівської молоді писати в рідній мові. Цей фонд з відсотків якого нагороджуються кращі твори одумівців треба побільшувати, щоб все були гроші для винагород здібних. Отже, ми вирішили надіслати Вам чек на суму 274 дол., щоби вже в червні 1984 р. фонд мав 4000 дол.

Закликаємо батьків, приятелів і людей доброї волі жертвувати і саме тепер, коли ще є свідома молодь. Ми дуже вдоволені коли читаємо в журналі точно поданий фінансовий звіт.

Ярослав і Тетяна Романишини
Торонто, Онтаріо

Хвальна Редакціє!

В щойно отриманому числі "М. У." є поміщений уривок з твору О. Бердника. То мабуть цікава тема, що зацікавить дітей. Та от в останньому числі "Променя", органу Союзу Українок Канади за липень-серпень, ч. 7-8, на сторінках 11-й і 12-й поміщено "Заповіт Христа". Не знаю, як на кого, а для мене — то надзвичайна річ, просто неймовірна, якщо взяти на увагу, що тож написав письменник, який виріс під владою безбожників, який скільки карався й мучився...

Чи не добре було б, якби згадана мною річ якось дійшла до всіх читачів вашого журналу?

Я даю своїм синам, щоб прочитали й навчилися з "Заповіту Христа", думаю, що й інші батьки мають подібні прагнення до моїх...

Бажаю успіху в праці й відпочинку.

Зі щирістю до вас,
священик Тарас Славченко
Ст. Кетеринс, Онтаріо

Шановний редакторе!

"Молоду Україну" я перечитую від початку до кінця, деякі статті читаю більше ніж раз. Надзвичайно цікавим був для мене спомин Ол. Стовби про Фрайманську гімназію в квітневій числі. Для багатьох нас що були в таборах ДП в повоєнній Німеччині, генерал (пізніше президент США) Айзенгавер був і залишиться великим чоловіком. Щойно після його відвідин таборів, страх що нас насильно вивезуть до Советського Союзу поволі згас.

Василь Чемерис
Торонто, Канада

Шановна Редакціє!

Слава молодим! Я була рада і задоволена отримати листа від д-ра Юрія і Ігора Лисиків, а в нім 5 лотерійних книжечок на підтримку одумівського журналу "Молода Україна". Дуже добре що наша молодь береться енергійно до праці.

Це був чудовий задум Ц. К. ОДУМ-у, а ще ліпше те, що сама молодь взялась до виконання його.

З одумівським привітом,

Катерина Л. Щербань
Торонто, 26 червня 1984

Вельмишансвна Редакціє!

Я отримав лист від пана Писаренка з Понтіак, Мічіган, США. В листі було 50 дол. Пан Писаренко зазначив щоб я лишив 10 дол. за книжку лотерійних квитків, а решту передав на пресфонд "М. У." Це я й роблю, пересилаючи чек на 54.67 дол. канадськими. Разом хочу щиросердечно подякувати п. Писаренку за його щедрий дар для "М. У."

З щирим одумівським привітом,

Ігор Ю. Лисик
Ошава, Онт.
6 червня 1984

Від нас теж щире спасибі пану Писаренку.

Редакція і Адміністрація

Дорога редакціє!

Журнал "Мол. Україна" цінний тим що в нім є статті авторів з різних країн світу (Канади, США, Англії, Австралії); що є матеріали для молодших і старших; і що статті є з минулого і сучасного.

Орест Токар
Торонто, Канада
1 липня 1984

ЯКЩО МИ кажемо, що молодь

майбутність нації — то що ми

зробили, щоб допомогти їй у її

праці?

Закінчили школу українознавства в Чикаго:

Перший ряд зліва: Володимир Лень, Анатолій Островський та Петро Ільницький. Другий ряд зліва: Павло Пошиваник, Олександра Будник, Маруся Шкребець та Павло Гура.

ОДУМІВЦІ ЧІКАГО ЗАКІНЧИЛИ ШКОЛУ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Школа українознавства при українській православної парафії св. Володимира в Чикаго існує майже 35 років. Всі юні одумівці, за малими винятками ходили до цієї школи та закінчили десять років навчання. Багато вчителів, що вчили чи вчать є пов'язані з одумівською родиною. В цій році учили такі учителі: Галина Василів, Валентин Мороз (син дисидента Валентина Мороза), який впродовж кількох років є членом ансамблю бандуристів ОДУМ-у, Адріяна Кочман, Дана Лень, Марія Коновал, Дора Пошиваник, Наталя Коновал, Олександра Кочман, Марта Стадник та Олексій Коновал — який вже четвертий рік є директором школи.

Шкільний рік в школі закінчився 9 червня мовним та мистецькою частиною після якої усім учням видано свідоцтва. Найкращим учням школи, відмінникам, видано похвальні грамоти. Між ними є багато одумівців. Ось ті учні: Ірина Бузина, Надя Дудич, Христя Рачкевич, Христя Косогор, Марко Міскевич, Марко Коновал, Валя Дудич, Михайло Финко, Ніна Стайфел, Мотя Пошиваник, Ліза Кашуба, Павло Пошиваник, Олександра Будник та Маруся Шкребець.

Учні десятої класи мали усні іспити 2 червня. Іспитову комісію, в склад якої входили о. Федір Білецький, Наталя Коновал — учителька релігії, Дора Пошиваник — учителька мови, географії та суспільствознавства та Олексій Коновал викладач історії та літератури, очолював проф. Мирослав Семчишин. Кінцеві усні та письмові іс-

пити здали з дуже добрим успіхом Маруся Шкребець, Олександра Будник та Павло Пошиваник. З добрим успіхом та з задовільним здали Володимир Лень, Павло Гура, Анатолій Островський та Петро Ільницький.

Найкращим учням абітурієнтам УНІСоюз переслав чеки по 25 доларів. Від каси "Самопоміч" фін. референт Богдан Ватраль вручив банкові книжечки з вкладами на їх прізвища. Кращим учням виділено більші суми, а слабшим менші. Разом каса виділила для дальшого навчання випусникам 550 доларів. УБСоюз, з нагоди закінчення школи, прислав на потреби школи 75 доларів.

Мистецьку частину виповнили виступи учнів з співом та деклямаціями. З одумівців виступали Анатолій Островський з трьома музичними творами на гітарі та спільно з Павлом Пошиваником виконали на бандурах "Гомін степів" Гр. Китастого та український народний танець "Буковинка". Також виступав ансамбль бандуристів ОДУМ-у яким керує Олексій Пошиваник.

ГОЛОВА КОНСИСТОРІЇ БУВ НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

23 липня 84 р. на оселю "Україна", Лондон, Онт., загостив голова президії Консисторії Української Православної Церкви в Канаді митр. прот. д-р Г. Удод.

Одумівська таборуюча молодь сердечно вітала отця. Під час обіду о. д-р виголосив слово до молоді та Команди, а по обіді висвітлив фільм з підготовки до святкування 1000 ліття хрещення України в православну віру.

Він зустрівся з членами дирекції, оглянув оселю, та поділився своїми враженнями щодо оселі, якою не міг налюбуватися.

Члени дирекції на чолі з головою М. Співаком вдячні о. д-р Григорію, що він знайшов час відвідати оселю, а одумівська молодь буде завжди пам'ятати дорогого гостя з далекого Вінніпегу.

І. Данильченко

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

ПОХОРОН АНДРІЯ БАНДЕРИ

В четвер 19-го липня 1984 р., в Торонто помер сл. п. **Андрій Бандера** на 38-му році життя. Смерть спричинив серцевий припадок. За фахом Андрій Бандера був журналістом. Протягом останніх семи років він був головним редактором англомовного додатку до часопису "Томін України", який він заснував. Задяки своїй відданості українській справі, Андрій Бандера придбав собі багато приятелів і вірних друзів, як серед українців, так і серед загального канадського суспільства, особливо серед журналістів і працівників масових засобів інформації. У суботу 21-го та в неділю 22-го липня в похоронній каплиці були відслужені панахиди. Чин похорону, що відбувся 23-го липня виконав владика Кир Ізидор Борецький у сослуженні духовенства та з участю численної української громади

Андрій Бандера, це — син сл. п. Степана Бандери, провідника Організації Українських Націоналістів, якого вбив агент КГБ Богдан Сташинський у жовтні 1959-го року, у Мюнхені. Андрій Бандера своєю патріотичною діяльністю заслужив велику любов і пошану серед української політичної еміграції. У переповненій церкві святої Покрови, на вулиці Лідс у Торонто, де відслужено архиерейську Службу Божу і панахиду стояли два ряди членів Спілки Української Молоді, що прийшли провести в останню путь дорогу їм людину. Кавалькада автомобілів, що супроводжувала труну на цвинтар — здавалася нескінченною.

На цвинтарі біля домовини з прощальним словом виступив голова організацій Українського Визвольного Фронту д-р Роман Малашук. Між іншим, він сказав, "Андрій Бандера працював у рядах Спілки Української Молоді, в рядах Ліги Визволення України, та в рядах інших організацій Українського Визвольного Фронту — змагаючись за ті самі ідеали, що за них боровся і віддав своє життя його батько, сл. п. Степан Бандера". "Спи, Андрію... Тебе бракує і тут і там, в Україні... Невблаганна доля вир-

вала тебе з наших рядів, але наші ряди зімкнулися. Ми, послідовники Степана Бандери, будемо і далі змагатися до великої мети. До тієї мети нас веде "Дух Бандери", невмирущий, непоборний, безстрашний дух Українського Народу".

В імені Організації Українського Визвольного Фронту в Європі біля домовини склав співчуття родині покійного Михайло Гринюк з Великобританії. Він сказав — "Життя Андрія Бандери не було легким. Він виростав в атмосфері переслідування ворогом його батьків. Будучи тринадцятилітнім хлопцем, Андрій переніс страшний удар, коли кровожадний ворог убив його батька. І яка іронія долі. Синові Андрія, Степанові, тепер також тринадцять років. Ми — українські націоналісти — сказав Михайло Гринюк, — віддаємо тобі, Андрію, наш останній салют! Ми віримо, що українська молодь зберігатиме пам'ять про тебе і наслідуватиме тебе в патріотичній діяльності. Спи спокійно, друже Андрію, про долю-волю України сни. Про долю-волю вітчизни! Чи ж можуть бути кращі сни?"

Від організацій Українського Визвольного Фронту Канади з прощальним словом виступив мгр. Теодосій Буйняк, коротко окресливши діяльність покійного у різних організаціях, та в Комітеті Українців Канади і Світовому Конгресі Вільних Українців. Теодосій Буйняк пояснив велику кількість учасників похорону тим, що покійний високо ніс прапор українського націоналізму, прапор свого батька, Степана Бандери. Звертаючись до вдови і дітей покійного, Теодосій Буйняк сказав, що Боже Провидіння поклато на них цей тяжкий тягар, та що організована українська громада ніколи не залишить напризволяще родини покійного. Від Комітету Українців Канади, та споріднених організацій співчуття родині склав д-р Петро Глібович. Він сказав: "Прийшли ми, щоб віддати свій останній поклін прикладному батькові української родини, відданому працівникові української

громади, невмирущому борцеві за права людини, а в першу чергу за права своєї обездоленої батьківщини. Ідеї визволення України зародилися в нього не на рідній землі, а в його рідній каті. Тими ідеями горів і за них згинув його батько — сл. п. Степан Бандера". Д-р Глібович звернув увагу на той факт, що покійний, працюючи в Комісії Прав Людини при СКВУ та в інших організаціях і установах був автором різних меморандумів, і петицій до державних установ, до міністрів, до ООН у справі українських політв'язнів, українських дисидентів, та у справі русифікації України і нищення української мови й культури. Андрій Бандера, сказав д-р Глібович, гуртував біля себе молодих ідеалістів, та був ініціатором великих діл, наприклад, голодівок в Оттаві, де група молодих українських інтелігентів хотіла привернути увагу світу до страждань українських дисидентів та політв'язнів у СССР.

Коло домовини також виступив з прощальним словом відомий канадський діяч у ділянці прав людини професор юридичних наук, суддя Володимир Тарнопольський. Він сказав, що Канада усиновила Андрія, бо в нього не було батька. Його батька під час війни тримали в тюрмі фашисти, а червоні вчинили замах на його життя після війни. Суддя Володимир Тарнопольський заявив, що спостерігаючи за розвитком подій навколо сл. п. Степана Бандери та його сина, він, тобто суддя Тарнопольський, починає розуміти суть українського національного гимну "Ще не вмерла Україна"... Андрій діяв словом і ділом. Він вірив у права людини, у права кожного народу жити своїм незалежним життям. Андрій був кожної хвилини готовий віддати своє життя в обороні тих ідеалів, у які він вірив — сказав Володимир Тарнопольський.

Після прощального слова, що його виголосив Володимир Окіпнюк, директор видавничої спілки "Томін України", присутні, яких було біля п'яти тисяч осіб, проспівали пісню "Видиш брате мій...", з якою прощали колись поляглих Січових Стрільців, воїнів Української Галицької Армії та воїнів УПА. Поклавши кві-

ти, учасники похорону залишили на вічний спочинок сл. п. Андрія Бандеру. Поховали його біля домовини рідної мами, що померла 1977-го року.

Того ж дня, в Українському Культурному Центрі в Торонто відбулася тризна, на якій зі спогадами про покійного виступили його друзі, ті, що з ним ближче співпрацювали та родина. Андрій Бандера осиротив дужину Марію, трое дітей, дальшу родину та багато однодумців, і друзів. Як сказав один із промовців на тризні — Тяжка доля спіткала синів провідників української збройної боротьби середини двадцятого століття, а саме: син головнокомандувача Української Повстанської Армії Юрій Шухевич ось вже понад тридцять п'ять років відбуває каторжні муки у тюрмах, концтаборах і психушках, червоної імперії де вкінці осліп, а син провідника Організації Українських Націоналістів, Андрій Бандера, у вільному світі, вибившись в люди, помер у молодому віці.

О. ХАРЧЕНКО

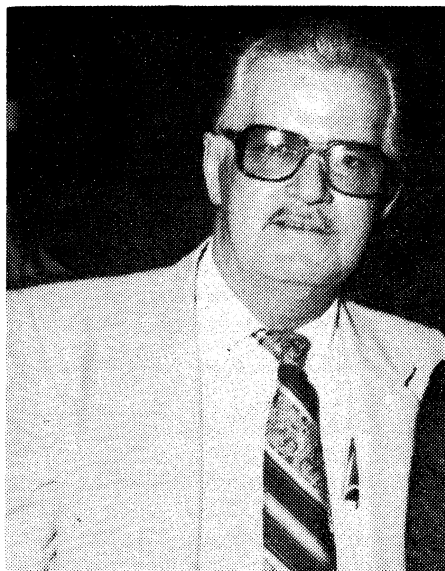
БЛ. П. ДМИТРО ГОЛОВАШ

Ст. Кетеринс, Онт.

У п'ятницю 1-го червня 1984 року відійшов у вічність Дмитро Головаш, на 58-му році трудюлюбивого життя. Народився бл. п. Дмитро 15-го березня 1927 року в селі Дмитрівка на Полтавщині. Батько його — Федот, а мати — Наталія. Головаші мали 4-х синів у родині, Дмитро був третім.

У рідному селі Дмитро закінчив 7 класів неповно-середньої школи. Під час Другої світової війни, в 1941-45 роках, багатьом людям приходилось поневиратись, багато людей попало на працю до Німеччини. Туди ж поїхав і Дмитро, з його батьками й братами.

По закінченню Другої світової війни Дмитро залишився разом з батьками в Німеччині, а 1951 року приїхав до Канади. Спершу на північ провінції Квебек, а в 1952 році переїхав з батьком і братами до Ст. Кетеринс, де відразу всі Головаші стали членами

Бл. п. Дмитро Головаш

Української Православної Церкви святого Юрія.

В 1953 році Дмитро дістав працю в Дженерал Моторс, у Ст. Кетеринс. У тому ж 1953 році він познайомився з Ольгою Горохівською й в місяці серпні 1953 року Дмитро з Ольгою одружилися. Вінчав їх прот. Мик. Овчаренко. В їхній родині було дві дочки, Наталя й Надія, та один син — Микола, якому тепер 14 років.

Проживаючи в Ст. Кетеринс, Дмитро з Ольгою мали родини батьків, братів, сестер, швагрів, як також мали сватів, кумів та багато приятелів і знайомих.

Крім праці в Дженерал Моторс, Дмитро, разом з дружиною, мали свою крамницю більше, як 25 років. Покійний Дмитро був вірний родині, своїй церкві, де майже кожного року був в управі громади, а останній рік був заступником голови громади. Дмитро був також щирим жертводавцем на церковні й національні цілі, був головою ТОП (Товариство Одумівських Приятелів), як також був головою шкільного комітету при громаді св. Юрія.

Останні два роки бл. п. Дмитро відійшов з праці в Дженерал Моторс, а 6 місяців тому продав свою крамницю, залишилося тільки жити та доживати старшого віку, однак — сталося інакше..

Дмитро відійшов у вічність ще не старим, залишив у смутку:

дружину Ольгу, дочку Наталю Марлакеті, з чоловіком і внучкою; дочку Надю Климків з чоловіком і внучкою (внучки: Елайн і Калина); молодого сина Миколу, 14 літ. Також залишив у цьому світі батька Федота, братів Михайла й Григорія з родинами, батька дружини — М. Горохівського, сестру дружини — Лесю Міносору з родиною.

Похоронні відправи, Панахиди, служив настоятель о. Тарас Славченко в суботу й неділю, 2-го й 3-го червня, в похоронному домі, співали першого дня дяки: д-р В. Кирейко, Мих. Гарбуз і співаки церковного хору, а другого дня церковний хор під керівництвом дир. Олексі Мельничука.

В понеділок 4-го вересня Заупокійну Літургію служив настоятель, співав церковний хор, під кер. названого диригента. Прощальне євангельське слово сказав о. Тарас, згадуючи про життєвий шлях покійного в світлі науки Христової.

В сослуженні кінцевої Панахиди в церкві приєднався митр. прот. Петро Гліцький. Тіло покійного Дмитра поховано на цвинтарі "Вікторія Лавн". Після належного церковного закінчення, всі рідні й приятелі заспівали над могилою "Чуєш, брате мій".

Після похорону, в церковній залі відбувся поминальний обід, який приготували жінки на чолі з Марією Філенко, кумою Дмитра й Олі Головаш. Господарем був Вол. Міносора, швагер Дмитра, з Ошави. Він склав співчуття родині та попросив брата Дмитра — Михайла Головаша до слова. Михайло Головаш, який є головою громади, склав вдові покійного й їхній родині співчуття від громади та розповів про життєвий шлях покійного Дмитра. Подякував усім присутнім та закінчив словами:

"Спи спокійно, наш брате, друже, батько, нехай тобі, Дмитре, сниться ненька Україна, а земля канадійська нехай буде тобі легкою на віки вічні."

Зі словами співчуття говорив Віктор Дем'яненко, заст. голови громади, який згадав, що покійного Дмитра знав ще з Німеччини, та що покійний був дбайли-

вий за свою родину, за своїх дітей...

Наймолодший брат покійного Дмитра, Григорій Головаш, згадував, що Дмитро любив культуру, мистецтво народу, грав на сцені в п'єсах, любив грати на різних музичних інструментах та пробував писати вірші.

Також співчуття склали: від відділу СУК ім. Лесі Українки — Тетяна Дем'яненко, від ТОП — Андрій Озимчук, від ОДУМ-у — Оксана Метулінська, від приятелів — Анд. Попільнюк. Від УНО співчуття зложив Мих. Боровський. Від хоруги говорив диригент О. Мельничук, який склав співчуття та сказав, що Дмитра знає від 1960 року, який допомагав хором, а його дружина співала в хорі.

Зі словом співчуття й християнських роздумувань говорив митр. прот. Петро Гілицький, який згадав про Дмитра, як чесного працівника й жертводавця церкви. На останку зять покійного, М. Климків, подякував усім отцям і присутнім людям, які будучим прислужилися й допомогли родині в ці дні.

На заклики господаря, В. Міносори, було зібрано на пресовий фонд \$215 доларів, які розділено: на "Укр. голос" — 75 доларів, на "Новий шлях" — 75 дол., на журнал "Молода Україна" — 65 доларів.

На закінчення господар обіду покликав до молитви настоятеля й молитвою та співом "Вічна пам'ять" закінчено поминальний обід.

Михайло Головаш

ПОДЯКА

З приводу великої для нас втрати, упокоєння Дмитра Головаша, дорогого мужа, тата, дідуся, брата, сина, висловлюємо щирі подяки прот. Тарасові С., митр. пот. П. Гілицькому за похоронні відправи. Дякуємо також: дякам др. В. Кирейсві, Мих. Гарбузові, диригентові хоруги О. Мельничукові й всім хористам. Висловлюємо подяку всім, які відвідували покійного в лікарні, всім, які надіслали квіти, всім, які були на відправах у похоронному заведенні й на похороні в церкві, на цвинтарі. Велике

спасибі жінкам, які приготували й подали поминальний обід, під кер. М. Філенко. Усім складаємо подяку, які перед чи в час Похоронуги склали співчуття, господареві гризни — нехай усіх винагородить Господь.

Дружина Оля, син Микола, дочки Наталя й Надя, зяті, батько Федот, брати Михайло й Григорій Головаші

ПОСВЯТИЛИ БУДИНОК

В неділю 15-го липня 84 р. на оселі "Україна" Лондон, Онт. відбулася друга з черги важлива подія. Посвячено новозбудований будинок "Полтава". Посвячення довершив о. Євген Левицький в сослуженні о. Степана Гоцуляка з чисельною участю одумівської молоді, батьків, членів та прихильників. Співав церковний хор православної громади св. Тройці з Лондону.

Опісля відбулася спільна вечере, таборууючої молоді, батьків, членів та дирекції. Програмою керував І. Данильченко, який привітавши отців, добродійок, молодь батьків та гостей, попросив о. Степана до молитви. Після смачної вечері, яку вміло приготувало жіноцтво оселі, господар представив головний стіл, в такому порядку:

Заступник голови Ц. К. ОДУМ-у і голова Контр. Комісії оселі В. Педенко, секретар корп. І. Ноженко, бувший голова корп. Б. Яремченко, добродійки Зоя Гоцуляк і Антоніна Левицька, отець Степан, отець Євген, голова корп. оселі "Україна" М. Співак, 2-ий заст. голови І. Вінничук, менеджер корп. Василь Розаловський, фінансовий секр. корп. П. Лисик, 1-ий заст. голови та орг. реф. І. Данильченко. На залі були присутні від Контрольної Комісії оселі І. Шевченко та М. Притула, господар оселі Василь Бенько та довголітній член дирекції Юрій Лисик.

З словом виступали о. Євген, о. Степан і голова корп. М. Співак.

На кінець господар подякував всім присутнім за участь у посвяченні та попросив всіх присутніх підписатися коло посвяче-

ного хреста що присутні й зробили. Рівнож подякував всім жінкам що помагали зробити це посвячення успішним. Господар оголосив що офіційне відкриття новозбудованого будинку відбудеться 20-го жовтня 84 р. з величавим бенкетом та забавою.

Одумівська молодь на заклики бунчужного Андрія Смика висловили подяку членам дирекції крикнувши три рази слава, а решта присутніх — бурхливими оплесками.

Інформує

І. Данильченко —

1-ий заст. голови та орг. реф. корп.

ЧИТАЙТЕ

"МОЛОДУ УКРАЇНУ"

І

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

І

ЗНАЙОМИМИ

**МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ
НАЦІЇ!**

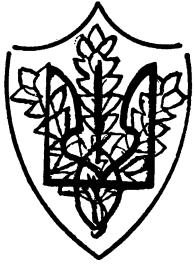
Допомагайте молоді

морально й

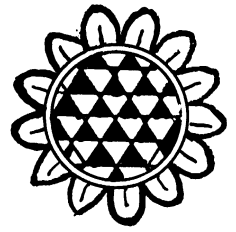
матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

УЧАСНИКИ ПРО 18-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ОДУМ-У

Оселя ОДУМ-у "Київ", Акорд. Н. Й., 30 червня до 14-го липня 1984 р.

БУДУ ПРАЦЮВАТИ ІЗ ДІТЬМИ

ОДУМ мені означає знайомство з новими приятелями і зустрічі з старими друзями. ОДУМ уже дав мені багато веселих споминів. Я надіюся що скоро теж буду працювати із дітьми, щоб і вони познайомилися ліпше з одумівськими розвагами і традиціями. Буду вчити їх так само як колись нас вчили виховники.

Ліза Притула
Детройт, США

БУДУ ДОВГО ПАМ'ЯТАТИ

Кінчаючи другий рік табору виховників я шкодую що так скоро час пройшов. Це був мій перший раз на цій оселі. Тут природа чудова! Найліпше мені сподобалася наша мандрівка. Зараз мені дуже смішно (хоч тоді не було,) як ми загубилися, коли дощ почав іти вночі і ми мусіли вертатися до табору — всі мокрі і втомлені. При кінці двох тижнів я навіть привикла до тих тисячів комарів, мух, ос та інших невідомих і неприємних сотворінь що лазили по підлозі і стінах в бараці. Я буду довго пам'ятати веселі часи які ми мали і чудових приятелів з якими я познайомилася.

Оксана Родак
Торонто, Онт.

МИКОЛА ФОМЕНКО

Микола Фоменко народився 25-го грудня 1894-го року в Ростові над Доном. Коли йому було 17 років поїхав до Харківської консерваторії яку він закінчив. Він грав на фортеп'яно. В 1915-му році був покликаний до російської армії та був два рази поранений на фронті. Фоменко почав композиторську працю, після війни, в Харкові в 1925-му році. В 1951 році замешкав в Брукліні, США.

Він залишив велику музичну спадщину: оперету "Ганна", драму "Маруса Богуславка" та оперету казку "Івасик Телесик" та інші твори. Миколу Фоменка одумівці пам'ятають бо він написав музику до "Ми об'їхали землю навколо", що є тепер одумівським маршем. 8-го жовтня 1961, Микола Фоменко славний композитор, педагог і громадянин помер. Його тіло поховали на цвинтарі в Баунд Бруці, але його дух живе.

Петро Решитняк
Торонто, Онтаріо

ЛИСТ ДО ГОЛОВИ Ц. К. ОДУМ-У

Вельмишановний Пане Пошиваник!

Я маю одне нарікання на цей табір. Справді це мала справа, але на мою думку це робить велику різницю для таборників. Я знаю що з такою справою краще було б до референта таборів США, але я вирішив звернутися аж до нашої одумівської "верхушки", аж до "головного боса".

Хто замовив погоду для цього табору? Тільки одне слово може переказати що було. "Потоп!" З дванадцяти перших днів табору два були соняшні а решта — дощ, дощ, дощ, без кінця! Я думаю що треба того що замовив погоду, притягнути до відповідальности. Тату, прошу пришліть дощовик, парасоль, рятувальний пояс і човен...

Ваш мокрий син **Павло Пошиваник**
Чикаго, США

Виховники ЮнОДУМ-у в Торонто.

Зліва сидять: Наталка Свириденко, Наталка Лебединська, Таня Гладьо (референт молоді), Оксана Родак, Світлана Ліщина і Надя Свириденко.

Стоять: Олександр Ємець, Володимир Тимошенко, Тарас Мачула, Віктор Юхименко і Борис Харченко.

Торонто, 6 червня 1984 р.

Фото Ів. Корця

ІВАН БАГРЯНИЙ

Іван Багрянний народився 2-го жовтня 1907 р. в Охтирці на Харківщині в робітничо-селянській родині. Багрянний закінчив керамічну школу. Він почав писати у 1918 році ще в школі, редагуючи шкільний журнал "Надія". Багрянний здобув вищу освіту у Києві, закінчивши Київський Художній Інститут. В 1925 році його вірші були друковані в журналах "Глобус", "Життя і Революція", "Червоний шлях", "Плужанин". В 1932 році Багрянний був засланий в далекий Сибір. В 1936 він втік з заслання і вернувся додому. В 1939 р. був знову арештований. Багрянний написав дуже знаний памфлет "Чому я не хочу вертатися до ССРСР". Цей памфлет був перекладений на інші мови. Він також написав "Марш ОДУМ-у" в 1954 р.

Помер Багрянний в 1963 і залишив велику літературну спадщину. Його твори завжди будуть смолоскипами і дороговказами теперішнім й майбутнім поколінням українського народу, а зокрема молоді.

Ала Лисик
Ошава, Онтаріо

МАНДРІВКА

Цього року ми мали дуже цікаву мандрівку. Вранці виглядало що буде гарний день. Ми десь дві години ішли пішки до "чорної дірки". Коли там дісталися, ми почали купатися і зробили ватру. Пізніше поїли. Але тоді почав падати великий дощ, і ми всі мусіли йти додому вночі. Ми всі добре помочилися. Я цю мандрівку буду довго пам'ятати.

Тарас Федоренко
Морріс Плейнс, Н. Дж., США

БУЛО ТРИ СОНЯШНІ ДНІ

Цього року табір виховників був добрий бо околиця гарна, і я знав що сподіватись. Але мені ліпше подобався табір в Лондоні бо там було більше людей і команда не була така строга. Тут на "Києві" є дуже добра їжа, але погана погода. Ми мали тільки 3 соняшні дні.

Всі другі дні ми сиділи у бараках і чекали поки дощ перестане. Але на загаль мені було приємно на цьому таборі і я радий що сюди приїхав.

Олександр Ємець
Торонто, Онтаріо

НІКОЛИ НЕ ЗАБУДУ

Цей рік на таборі був один з найліпших що я колись мала. Я тут познайомила з багатьма новими людьми і бачила давніх приятелів. За ці два тижні всі таборовики стали великою родиною і навіть без одного табір не був би такий самий. Я не хочу бачити останній день 18-го табору виховників, або прощатись з моїми друзями до зустрічі ОДУМ-у. Я ніколи не забуду цей табір виховників де ми багато вчилися, але завжди мали добрий час, навіть коли ми турбувалися про наші іспити. Я надіюся що ми всі зустрінемось знову, дуже скоро.

Галя Петруша
Детройт, США

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий депозитний чеківий книжечка гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей.
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платити 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугову.
- Дає добрі кредитові звіти
- 34 роки на службі Рідного Народу.
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої.
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel.: 763-5575

BRANCH OFFICE:

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

З ХЛИБОМ

- Лікар запитує хворого:
- Як тепер себе почуваєте?
 - Дякую, добре.
 - Їли?
 - З'їв кільце ковбаси і четвертину сала.
 - З апетитом?
 - Та ні. З хлібом.

**

- Ворожка до жінки:
- З прикрістю мушу вам сказати: Ваш чоловік не помре своєю смертю...
 - Жінка скоро до неї:
 - А мене виправдають?

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Василь і Людмила Неліпи,
Торонто, Онт. \$130.00

На нев'янучий вінок мужа, батька і дідуса сл. п. Івана М. Наливайка зложили дружина Наталія і діти: Ала, Світлана, Юрій і Іван з Гамільтону, Онт. \$100.00

Зібрано під час тризни св. п. Дмитра Головаха в Ст. Кетеринс, Онт. \$65.00

Писаренко, Понтіак, Міч, США 54.67

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Андрія Сеника, зложили як нев'янучий вінок на прес-фонд нижчеподані особи. При цій нагоді вони висловлюють за-смученій родині Сеників, синам, дочкам, онукам і правнукам най-щиріші співчуття.

Хай канадська земля буде Йо-му легкою.

Вічна Йому пам'ять!

Григорій і Тамара Неліпи \$50.00
Петро і Оольга Неліпи \$25.00
Володимир і Люся Тимо-шенко \$25.00

У першу болючу річницю смерті моєї дружини світлої пам'яті Анастасії Фанасієвни Да-ценко, яка упокоїлась 29 липня 1983 р., Іван Даценко — муж, Фе-дір — син, Валя — невістка,
Торонто, Онт. 25.00

Іван Халява, Леонард, Міч, США \$25.00

Матвієнко, Ляшін, Кв. 10.00

Дмитро Опанащук, Чикто-вага, Н. Й., США 10.00

Марія Федорака, Філадель-фія, Пен., США 8.00

В. Катінченко, Нілс, Ілл., США 8.00

Микола Нестеренко, Ніягара Фалс, Онт. 6.00

О. Багнівський, Елкгарт, Інд. 6.00

Іван Баран, Торонто, Онт. 5.00

Василь Чемерис, Ісплінгтон, Онт. 5.00

С. Тимофій, Торонто, Онт. 5.00
А. Хоменко, Морисвіл, Пен. 8.00
Олександр Ромас, Ляшін, Кв. 3.00

Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М. У."

ЖАРТИ

Священик повернувся з цер-кви дуже втомленим. Д-ка помі-тила це й запитала; що його так втомило.

"Проповідь", зітхнув свяще-ник. "Пів години переконував людей у тому, що багаті мусять допомагати бідним".

"Ну і як? Переконав?"

"Думаю, що так... Особливо бідних".

**

СКРОМНИЙ ПРОФЕСОР

Студент, закінчивши курс наук, прощався з професором, щиро дякував йому за все добре, а потім додав:

— Вам я зобов'язаний усім, що знаю.

— Чи варто дякувати за таку дрібницю! — відповів професор.

**

ПРО СОН

— Лікарю, це правда, що сон, продовжує життя?

— Звичайно, поки ви не засне-те за кермом.

**

Жінка купила новий абажур до лампи в спальні. Показує чо-ловікові:

— Тобі подобається?

Чоловік поглянув скоса:

— Знай, що я не поїду з тобою до церкви в неділю, якщо ти її одягнеш...

Передплатники розбудовують,
а післяплатники руйнують
вільну українську пресу, а в
тому й "Молоду Україну"!

Багатокультурність це нагода ділитись

Брати участь. Це двобічна справа.

Чим більше ви обмінюєтесь з іншими, тим більше ви вчитеся.

Наша Програма Міжкультурних Зв'язків підтримує організації, які сприяють взаєморозумінню шляхом міжкультурної співпраці.

Програма Культурної Інтеграції підтримує добровільні організації, які допомагають включати новоприбулих у головне русло канадійського життя.

Діліться. І співжайте.

Багатокультурність... це реальність!

За докладнішими інформаціями звертайтеся будь ласка до найближчого до вас Державного Секретаря або пишіть до:

Communications Directorate
Secretary of State
Ottawa, Ontario K1A 0M5

TRANSLATED BY: Moloda Ukraina

Multiculturalism
Canada

Hon. David M. Collette
Minister of State

Multiculturalisme
Canada

Hon. David M. Collette
Ministre d'Etat

Canada

MULTICULTURALISM

INDIAN ROAD CR.
ONTO, ONT.
2E8

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

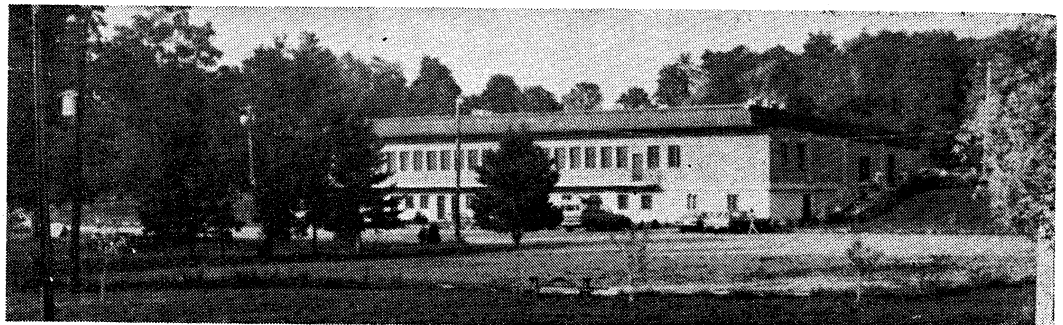
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує **І. ДАНИЛЬЧЕНКО** — заст. голови та орг. референт